

Szalézi Értesítő

2014/4

Oratórium
SZOMBATHELY
SZALÉZI VÉDJEGYE

Interjú
TÍZ ÉV MAGYARORSZÁGON

Összefoglaló
SZALÉZI PART FESZTIVÁL

Beszámoló
PAPSZENTELÉS INDIÁBAN

Boldog Sándor István emlékévé

Boldog Sándor István szobra Szolnokon

Szolnok Város Napja rendezvényeinek keretében szeptember 1-én délután a Szentháromság téren felavatták és megáldották Boldog Sándor István salzei vértanú első közterti szobrát, Pogány Gábor Benő szobrászművész alkotását.

Boldog Sándor István vértanú salzei szerzetes szobrát a város napját ünneplő rendezvénysorozat és a tiszteletére hirdetett emlékévé részeként állították.

Ábrahám Béla salzei tartományfőnök az avatáson azt mondta: Sándor István szobra „arra hív bennünket, hogy megtaláljuk a helyünket a világban, megtaláljuk a hivatásunkat, életünk értelmét”.

A tartományfőnök kiemelte, hogy a szobor megállít és elgondolkodtat, és reményét fejezte ki, hogy a helybélieket és az erre járó turistákat is elgondolkodtatja majd. Felhívta a jelenlevők figyelmét arra, hogy a kezében egy kereszt van, hiszen a hivatása beteljesítéséhez, a boldogságához ez a kereszt vezetett, és végül az életét adta a rábizott fiatalokért. A hivatáshoz küzdelmek és keresztthorodás jár, ami nem egy önmagában való szenvedés, hanem beteljesít és elvezet a föltámadásra, így ez a szobor már arról a reményről is beszél, hogy az életünk a föltámadáskor, Krisztus kegyelmében valósul meg.

Szalay Ferenc polgármester arról beszélt, hogy a városban a rendszerváltás előtt a hitélet – finoman szólva – nem volt divat. Most viszont újra erősödik gyerekekkel, fiatalokkal, cserkészekkel, szülőkkel, nagyszülőkkel, akik templomba járnak, érzik a hit erejét. Ennek szellemében a város méltó módon fogja ápolni Sándor István emlékévé – mondta, hozzátéve: tavaly október óta egy belvárosi közterület is őrzi a nevét.

A szobrot Varga Lajos váci segédpüspök áldotta meg. Az ünnepség végén Boldog Sándor István életkorára utalva 39 mécseszt és 39 szál piros gerberát helyeztek a talapzathoz.

A szobor felavatását követően Varga Lajos püspök a salzei atyákkal és egyházmegyes paptestvéreivel együtt szentmisét mutatott be Sándor István tiszteletére.

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

„Isten éltesse!” - köszöntjük barátunkat, ismerősünket születése napján. Ez a legszebb jókívánság, amit mondhatunk: Isten áldása kísérje az ünnepet. Szalézi Családunk mostanság bővelkedik születésnapokban!

2013-ban ünnepelhetjük a magyarországi letelepedés centenáriumát. Idén ősszel Boldog Sándor István századik születésnapjára és boldoggá avatásának első évfordulójára emlékezünk.

Szalézi Családunk világszerte, és benne természetesen mi is, Alapító Atyánk, Bosco Szent János kettőszáz évvel ezelőtti születését ünnepli.

Három éve készülünk a bicentenáriumra. Megismerhettük életét, lelkiségét, pedagógiáját. Don Bosco ismerete a mi karizmánk alapja és összefoglalása, első szabályzatunk. Köréje gyűlik Családunk, Őt hallgatja, Tőle tanul. De ismeretét mindig aktualizálnunk is kell. A mai élethelyzetekben keressük Don Bosco választását. Ehhez nem elég a felszínes ismeret, ismernünk kell az ő választásait, motivációját, hivatása legmélyét is. Nem elég olvasnunk élete történetét, át is kell elmélnünk, amit olvastunk. Sándor István alakja segít minket. Ő megismerte és követte Don Boscót. Szinte magyarra fordítja, átadja nekünk Atyánk lelkületét. Sok közös pontot, hasonló élményt vagy nehézséget fedezhetünk fel életükben.

Mindketten egyszerű, népi környezetből származnak, és felmutatják, hogy Isten terve itt is kibontakozik. Atyánk földműves, Boldogunk munkáscsaládból származik. Ma Egyházunknak és nekünk is nagy kísértés, hogy értelmiségi körből származó, a kulturális elithez tartozó fiatalokkal találkozunk. Nekik hirdetünk középiskolás és egyetemista hittant, de mi lesz így a többiekkel? Az oratórium kimondottan azok otthona kell, hogy legyen, akiknek nincs máshol, másokkal igazi otthona. Az első szaléziak földművesek, munkások, otthonatlanok voltak. Don Bosco rajtunk keresztül ma is őket akarja megszólítani, az élet nagy gazdag-

ságával megajándékozni.

Mindkettőjüknek sok nehézséget kellett legyőzni hivatásuk útján. A szegénység, a tanulás megszervezése, a fiatalkori munkavállalás kötelezettsége és a háborúk pusztításai nehezítették útjukat. Ezen az úton a nehézségeik megtanították őket a cselekvő együttérzésre. Tudták, hogy nem elég a passzív sajnálkozás, siránkozás. Sőt, az csak elgyengít. A szolidaritás nem elmélet, hanem tevékenység, elköteleződés. Megtapasztalták ezt azokon az embereken is, akiket a gondviselés melléjük adott, hogy támaszt nyújtsanak. Család, barátok, papok, szerzetesek, jötevők által válhatták valóra hivatásukat. Támaszt kaptak, majd maguk is támasszá váltak.

Megtanuljuk tőlük, hogy a hivatás küzdelemmel jár. Ahol nincs küzdelem, ott nincs győzelem. Aki a hivatását keresi, az ezt nem mérheti a könnyedén megszerzett boldogsággal. A hivatás boldogsága akkor bontakozik ki, amikor saját

erőtlenségemet, alkalmatlanságomat megtapasztalva ráhagyatkozom a Gondviselésre, átadom magamat neki. Nem a tehetetlenségem miatt, hanem az Ő jelenlétét megtapasztalva.

Megtanuljuk tőlük az igaz szolidaritást. Erőt, hogy vállaljuk tetteinkkel a segítségnyújtást, a nagylelkűséget. Ehhez meg kell tapasztalnunk saját korlátainkat. Csak akkor tudunk segíteni, ha szembenézünk azzal a sokszor fájó igazsággal, hogy mi magunk is rászorulunk másokra. Csak ha el tudjuk fogadni a segítséget, akkor tudunk segítőkészséggé növekedni.

Don Bosco és Sándor István földi és égi születésnapja a mi szülinapunk is! A Szalézi Család lelki és cselekvési közösségébe hívnak minket, hogy velük együtt megéljük az Egyházban a meghívottságunkat az ifjúság szolgálatára.

Öröm számunkra, hogy sokan vagyunk együtt ezen az úton! Köszönjük a fáradhatatlan imádságokat, a cselekvő együtt munkálkodást, a szeretet gyakorlására lehetőségeket teremtő adományokat. Az előttünk álló „Don Bosco Évben” maradjunk meg egységben. A bicentenáriumi év mélyítse el közös felelősségvállalásunkat a magyar fiatalokért! Atyánk születésének jubileuma lelkesítsen és erősítsen minket nyitott szívvel – szemmel járni és sok jót tenni.

„Oh, bennünk fénylő csillag
merj már megszületni!” (Pusztasándor)

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

Emléktáblát avattak Mezőnyáradon Boldog Sándor István születésének századik évfordulója alkalmából

Mezőnyáradon, az egykori szalézi noviciátus, ma iskolaépület falán immár fekete márvány emléktábla hirdeti, hogy itt volt szalézi novicius 1937-1940 között Boldog Sándor István szalézi testvér. Az emléktábla avató ünnepséget 2014. szeptember 19-én tartották Mezőnyáradon, a tavaly októberben boldoggá avatott Sándor István szalézi szerzetes születésének századik évfordulója tiszteletére. Az emléktáblát a község önkormányzata állította. Az ünnepségen jelen volt a Magyar Szalézi Tartomány képviselőjében Ábrahám Béla tartományfőnök, Depaula Flavio tartományi titkár és Havasi József, korábbi tartományfőnök. Horváth László, a település polgármestere köszöntötte az egybegyűlteket, majd Ábrahám Béla tartományfőnök mondott ünnepi beszédet, végül Bárdos Szabolcs alpolgármesterrel közösen leleplezték az iskola falára elhelyezett emléktáblát, amit Linczenbold Levente plébános áldott.

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Megosztom veletek reményeimet és vágyaimat

Tanítja vagyok a lelkesítő tervek sokaságának, amelyekben az Úr kevés kenyérrel és kevés hallal folyamatosan megsokszorozza műveinket és virulóvá teszi kezünk munkáját.

Kedves barátaim!

Szeretettel üdvözöllek benneteket! Ezekben az első hónapokban elindultam, hogy meglátogassam a tartományokat, és igyekszem egyre jobban megismerni a Társaság és az egész Szalézi Család valódi helyzetét. Hálát adok az Úrnak azért a jóért, ami Don Bosco nevében az egész világban megvalósul a fiatalok, a legszegényebbek és az egyszerű emberek javára.

Rendkívül boldog vagyok, hogy megoszthatom veletek a reményeimet és a vágyaimat. Készen állok, hogy jelenlétemmel, szerény szolgálataimmal és imámmal továbbra is ösztönözzelek benneteket és támaszt nyújthassak mindabban, amire a Szentlélek buzdít a tartományainkban.

Isten a jövő, s mi minden nap közelebb hozzuk, amikor ledöntjük az igazságtalanság börtönének falait, bátorítjuk a reményvesztetteket, segítjük azokat, akik nehézségekkel küzdenek, és megosztjuk azt, amink van azokkal, akiknek kevés jutott vagy egyedül vannak.

Ez az élő Isten üzenete: új élet az Úr szívével, fiainak méltósága, a jövő reményével teli valóság a kicsinyeknek és a szegényeknek. Ahogy Szent Iréneusz is mondta egykor: „Az Isten dicsősége az, hogy az ember él.” Ez a mi feladatunk is: dicsőítsük Istent testvéreinkben, akik nagy szükségét szenvednek.

Ezekben a napokban szörnyű híreket hallottunk a keresztények üldözéséről a világ különböző országaiban, az emberi jogok megsértéséről a válságos helyeken, kiskorúak és nők bántalmazásáról vagy elrablásáról, a hitük miatt üldözöttekről. Semmi sincs, ami ennyire távol állna Isten tervétől! A Feltámadt Krisztus jelenléte egy olyan fény, amely világosságot hoz a sötétségbe; békesség, amely elűzi a félelmet. A Megváltó Isten üzene-

te egy új teremtés harmóniáját tükrözi, amelyet megszabadítottak a gonosztól és a sötétségtől. Sajnos a bűn fogságba ejt bennünket, és a konkoly elfojtja a jó magot. Éppen ezért nekünk, keresztényeknek, a jóakarátú emberekkel együtt továbbra is gondoskodnunk kell Isten nevében a legsebezhetőbb testvéreinkről, hogy egy olyan valóság felemelkedését segítsük, amely közelebb áll Isten tervéhez, amelyben mindannyiunknak több lehetősége nyílik, és a „még nem” is nagyobb erővel visszhangozza a születés fájdalmától szenvedő új teremtés teljességét.

Emeljük fel a hangunkat, és csatlakozunk a Szentatya prófétai szavaihoz, mikor ezekben a napokban arra kérte az országok vezetőit, hogy ne maradjanak közömbösek, hanem egyesítsék erőiket, és vessenek véget a kegyetlenségnek és az igazságtalanságnak.

Mindazonáltal ez nem csak az Államok politikai ügye vagy az ENSZ stratégiai kérdése. Szalézi Családunkban – melyet mély húsvéti lelkület jellemez – továbbra is minden erőnkkel megfeszítve azért fogunk dolgozni, hogy Jézus nevében a legkisebbek és az utolsók is lehetőségekkel teli életet kapjanak. A Jó Pásztor szívével, aki gondjaiba veszi a leggyengébbeket, igyekszünk a legjobbat adni a szerencsétlen sorsú és veszélyben lévő fiatalok számára, ahogy azt Don Bosco akarta és tanította.

Ferenc pápa hívása, hogy hozzunk létre a perifériák és a szegénynegyedek felé „kilépő Egyházat”, ahol oly sok a szenvedés és a reményvesztettség, egy buzdítás nevelői és evangelizáló küldetésünk számára. A lelkipásztorkodás egy új módjára kért: ez egy forradalom a gyöngédségben, abban, hogy lehajolunk a sebesültekhez, hogy befogadjuk felebarátainkat, hogy utat mutatunk az utolsóknak, elkísérjük azokat, akiket a társadalom kivetett magából, majd ma-

gukra hagyott.

Kedves barátaim, ez a mi küldetésünk is. Ezekben az években az egész Egyház tagjaiként fogunk tovább dolgozni, hogy életmódunkat hitelesebbé, üzenetünket pedig újszerűbbé tegyük. Ez olyan mértékben fog bekövetkezni, amennyire a tetteink közel lesznek a legszegényebb fiatalok szükségleteihez. Legutóbbi Egyetemes Káptalanunk arra szólított fel minden szalézit, hogy erőteljesebb tanúságot tegyenek evangéliumi radikalitásunkról. Ezt a kérést kiterjeszthetjük az egész Szalézi Családra. Ha Jézust követjük, a szegénység és az utolsók közelségének útján járunk. A Mester példáján mi is az emberek között akarunk járni, meggyógyítva és megszabadítva őket. Akik Jézus sebeit hordozzák meggyötört életükben, azok a Feltámadt Krisztus üzenetének elsődleges címzettjei: „Béke veletek!”

Ahogy közeledik Don Bosco születésének bicentenáriuma, Atyánk ünneplésének legjobb módja, ha hűségesek vagyunk nagy felismeréseinkhez. A legkevésbé sem kételkedem abban, hogy az egyik a magukra hagyott és veszélyben lévő fiatalok iránti kivételes szeretet, ami ma számunkra már életfeladattá vált. A Feltámadt Krisztus üzenete, hogy térjünk vissza Galileába, vagyis a gyökereinkhez, a szegény fiatalokhoz. Biztos vagyok benne, hogy ott találkozni fogunk Veled.

Don Bosco: az emberiség öröksége

Augusztus 16-án kezdődtek Don Bosco születése bicentenáriumának ünnepei, melyek 2015-ben zárulnak majd a Szalézi Ifjúsági Mozgalom világtalálkozóival.

Közel kétszáz év, és meg sem éreztük! Igen, ez Bosco Szent János – a fiainak és a lányainak egyszerűen csak „Don Bosco” – kora. Az Úr nagy dolgot művel szentségi terveiben, még hozzá olyannyira, hogy egy nyolcéves kisfiút szólít meg, aki parasztsaládból származik, félárva, és sok ezer fiatal atyjává teszi meg. Meg se lehet érezni ezt a 199 évet, mert a világban elterjedt szalézi karizma mindig időszerű a fiatalok nevelésében az erőfeszítéseinkkel együtt, hogy dinamikusak és kreatívak legyünk időben és térben egyaránt.

II. János Pál pápa „Atyának” és „Mesternek” nevezte, aki, mint minden szülő, olyan fontos örökséget hagyott a gyermekeire, amely nem művekből, épületekből vagy más tevékenykedésekből áll, hanem a világiak és a szerzetesek közös missziójából a fiatalok üdvösségéért és a mindennapjaink során megélt szentségért. Természetesen nem hiányoznak a hatalmas intézmények, a tágas udvarok, a híres iskolák, a nagy oratóriumok, és legfőképpen a szenvedélyes szívek, a kreatív elmék, a szorgos kezek, a bátor döntések, és az egyetlen cél, amiért vágyakozunk kell – ahogy Don Bosco is kérte –, vagyis a „kenyér, a munka és a mennyország”. Bosco Szent János nem kizárólag a Szalézi Családé. Elég, ha csak egy kicsit körülnézünk a világban vagy csak a saját városunkban, és olyan utcákba, terekbe, kórházakba, plébániákba és iskolákba botlunk, amelyek az ő nevét viselik, nem beszélve a közterületeken lévő szobrokról. Elég, ha belépünk egy templomba, és rögtön találunk egy képet, egy freskót, egy oltárt, egy szobrot vagy egy oratóriumot, amit neki szenteltek, még a legeldugottabb helyeken is. Ő az egész Egyház öröksége, ahogy nevelői módszere miatt más vallási felekezeteké vagy a civil társadalomé is.

A fiatalok Szentjét követni elsősorban azt jelenti, hogy az Atya ajándékának tekintjük mindannyiunk számára. Egy értékes ajándék, amit senki sem tarthat meg

saját magának, még a szalézi világ sem, hanem teljesen, az „utolsó lélegzetvételeig” tovább kell adni. Don Boscót követni ma azt jelenti, hogy értékén kezeljük ezt az ajándékot, és eredetiséggel, hűséggel, áldozattal és próféciával gyümölcsozóvá tesszük. Követni ezt az „Atyát és Mestert” azt jelenti, hogy magunkra vállaljuk a fiatalság Krisztushoz vezetésének nehéz és különleges feladatát, s ezt olyan férfiaként és nőkként tesszük, akik a szentség útján járnak, akik jó keresztények, becsületes állampolgárok és a Mennyország boldog lakói. Az „atya” szó az, ami segít megérteni, ki volt Don Bosco. Amikor a börtönben lévő fiataloknak azt mondja, hogy *elég, hogy fiatalok vagytok, hogy nagyon szeresselek benneteket* és úgy dönt, *mindenkinek mindene* lesz, akkor az evangéliumi példabeszéd „irgalmas atyjának” ölelését idézi. Amikor minden fiatalja azt állította, hogy Don Bosco őt szereti legjobban, a „jó pásztorra” emlékeztet, aki név szerint ismeri minden bárányát, és megkeresi azt az egyet, amely eltévedt. Egyszerre atya és anya, amikor a házából otthont készít mindenkinek, az oratóriumot egy családdá változtatja, a szentséget pedig egy lehetőséggé sokak számára.

Talán ez a lelki gyermekeire, szerzetesekre és világiakra hagyott valódi, nagy öröksége: *anyának és apának lenni* azok számára, akiknek nincs, vagy akiknek széthullott a családja; annak a generáció-

nak, amelynek nincs igazi szülőképe; akik már nem hisznek magukban, vagy nincs jövőképük; akik elvesztették a reményt és szegénységben élnek; akiket megerősöztak és kihasználtak; akik nem tudnak tanulni, vagy nem találják a helyüket a munkájukban; akik keresik az élet értelmét; akik Istent és a hivatásukat keresik. Tehát ebben az évben az egész „szalézi világ”, de nem csak az, nem nyugodhat, és nem nosztalgizhat Don Bosco emlékein, mert különben mi lenne az örökségével? Talán egy megemlékezés lenne belőle, új, de fölösleges szobrokkal, emléktáblákkal, róla elnevezett terekkel és utakkal. Sokan azonban, ahogy rátekinenek és hallgatják, akik valóban „belészerettek”, és követik őt, újra megtapasztalják magukban a hatalmas szeretetet az Egyház és a fiatalok iránt, befogadó és vonzó közösségeket építenek, és elhagyják a mindenkori struktúrákat egy új evangelizációért. Egy vidéki „szegény álmodozó” termékeny maggá vált Isten mezején, mostanra pedig fává terebélyesedett, gyökerei és ágai szerteágaznak: álmodjanak nagyot, lábaik a földön járnak, hozzák meg a szabadság és a szeretet gyümölcseit, legyenek magok, amelyek meghalnak a fiatalok üdvösségéért!

Forrás: www.vinonuovo.it

Oratórium

Csány Péter atya bemutatja a szombathelyi nyári napközi oratóriumot

Szombathely szalézi védjegye

A Magyar Szalézi Tartományunk legrégebben működő szalézi nyári napközi táborát idén huszonkettedik alkalommal rendezték meg a szombathelyi oratóriumban.

Azt hiszem, nyugodt szívvel, emelt fővel állíthatom: a Szalézi Nyári Oratórium mára a nyolcvanezer lakosú megyei- és püspöki székhely, Szombathely védjegyes városi programjává vált. Kijelentésemet csak alátámasztja a nem, hogy nem lankadó, de inkább évről-évre tapasztalható növekvő érdeklődés, a rendszeressé váló lelkes szülői visszajelzések, a város gyakorlatilag minden pontjáról érkező törzsvendégek ill. az újonnan érkező gyerekek fokozatos feloldódása, a serény médiaérdeklődés és - semmiképpen sem utolsó sorban - a város és a gyarapodó szponzori kör támogatása. És ez a tény igen bizsergető azt figyelembe véve, hogy intézetünk eme egyedi és várva várt nyári eseménye mégiscsak egy katolikus keresztény rendezvény!

Tartományunk legrégebb szalézi nyári napközis táborát idén huszonkettedik alkalommal rendeztük meg intézményünkben, három egymást követő héten keresztül, de most először immár egy lényegesen beszűkült területen. Ezért is kénytelenek voltunk száz főben maximálni a résztvevők számát, ami legnagyobb megdöbbenésünkre az internetes regisztráció megnyitásától számított röpké öt

napon belül betelt! Póthelyekről természetesen megelőzően gondoskodtunk, okulva a tapasztalatból, hogy az „utolsó pillanatosok” sokszor a legrászorultabbak, azaz a leginkább idevalóak... A tábor résztvevőinek összlétszáma a kétszáz főt súrolta. Tanítói vezérfonalnak evangéliumi és Don Boscó-i értelemben egy-

aránt magáért beszélő mottót választottunk: „*Jónak lenni jó, jót tenni jó!*”, amelyet a három hétre a hit, remény és szeretet isteni erényei alapján napokra lebontott célokra és feladatokra osztottunk. A napi erények érthetőségét (mint pl. bátorság, őszinteség, megbocsátás, pontosság stb.) Don Bosco egy-egy mondásával is segítettük.

A tábor előkészítője, lelke és motorja az újmisé Jakab atya volt a kis- és nagy animátorok közreműködésével, de természetesen helyi házközösségünk tagjai is napi résztvevők voltak. Hálatelt szívvel teszem hozzá, hogy a házigazda viszont maga a Jóisten! A résztvevők figyelmét sokszor hívom fel: szent ez a terület és a „Hely Szelleme”! Ezen egyébként nem is szabad csodálkoznia annak, aki ismeri házunk keletkezéstörténetét, miszerint a huszas évek elején August Hlond tartományfőnök egy áldással csatolt Segítő Szűz Mária érme elhajításával „foglalozta le” a szalézi tevékenység szolgálatára az akkor frissen megszerzett területet. Személyes tapasztalatom alapján minden évben egyedülálló helyi csodának tartom, hogy a számtalan időjárás- viszontagság, veszélyhelyzet és nehézség

ellenére küszöbünket átlépve hogyan simulnak ki már az első napon a feszültnek ható gyermekarcok, oldódnak az előzetes görcsök, jönnek létre tartós kapcsolatok és hatja át kovászként a vidámság, személyesség és családiasság a teljes tábori közösséget. A színes programok nyújtotta élményen túl a tábor valamilyeni hetének három lélektani csúcspontja van: a táborzáró hálaadó szentmise, a péntek délutáni táborzáró gálaműsor és az azt követő, hangulatos, késő nyárestébe hajló közös családi grillezés. A tábor pont ezek miatt tartjuk kiemelt misszióknak is, mivel itt nem csupán elkötelezett keresztény családok gyermekeivel találkozunk, hanem az élénk gyermek- és szülőpropaganda nyomán tevékenységünk híre időközben fokozatosan megnyeri városszerte a vallásukat nem gyakorló, netán nem is vallásos szülők érdeklődését és bizalmát. Az esti oldott és családias légkörű grillezős közösségképzés során közvetlen találkozások, ismerkedések, lelkesítő beszélgetések alakulnak ki, és nem egyszer szívmelengető visszajelzéseket kapunk, mint pl. legutóbb, amikor az egyik apuka ezt mondta: „Én valahogy eltávolodtam az intézményes vallástól, de ez az egyház itt nálatok nagyon vonzó!”

A nyári tábori lelkesedést az augusztusi családi nyaralások szakítják meg, de mi szeretnénk a tanévre is átmenteni. Ennek érdekében egyrészt a tábor utáni napokban és augusztusban is igyekszünk az „itthonmaradóknak” nyitva tartani az oratóriumot, másrészt az ún. „Nyárázó Oratórium” napjait titkon évindítónak is szervezzük, és bizony évről-évre sikerül családokat és gyerekeket is bevonni az évközi karitatív-egyházi tevékenységeinkbe. Nyertünk már nyári missziókból rendkívül szívós ministránsokat, lelkes animátorokat, kezdő énekkarosokat, ragaszkodó hittanosokat és hálás önkénteseket is.

További információk a tábor honlapján:
www.szombori.hu/tabor2014

Interjú

Kukuczka Robert atyával Lengyel Erzsébet beszélgetett

Tíz év Magyarországon

A lengyel Robert atya tíz éve van nálunk, ő volt az első szalézi misszionárius Magyarországon. Élete során többször is megtapasztalta, hogy nem minden lesz egyből tökéletes, vannak problémák is, hiszen nem születtünk angyaloknak. De végül Isten gyekelméből minden megoldódik.

Honnan jöttél?

Egy kis sziléziai hegyi faluban születtem, Istebnában. A település tizenegy kilométer hosszú, sok szétszórt házból áll. Sajnos a földművelésből már nem lehet ott megélni, így az emberek főleg a téli turizmusból élnek. A férfiak közül sokan bányászok és van több szanatórium is a környéken. Hárman vagyunk testvérek, én vagyok a legidősebb, engem még a nagyikám nevelt, mert a szüleim dolgoztak. Gyerekkoromban a nagyszüleimmel mentem mindenhová, szinte fontosabbak voltak nekem, mint a szüleim, habár őket is nagyon szeretem.

Hogyan született az elhatározás, hogy szalézi pap leszel?

Az általános iskola nyolcadik osztályában dönteni kellett, hogy ki hová szeretne menni tanulni és pályázni kellett a következő iskolába. Én azt írtam, hogy úgy érzem, papnak hív az Isten, ezért olyan iskolába kell mennem tanulni, ahol érettségizni tudok. Emlékszem, hogy a tanár-nő kinevetett engem. Azt mondta, a papoknak nincsen jövőjük ebben az országban (ez még a kommunista időkben volt),

meg kell hogy nősjek, felejtsem el a papságot. Ez volt az első próbatételelem életemben, amikor még szinte gyerek voltam. Ezek után négy évem volt, hogy eldöntsem, hogyan tovább. Megláttam egy hirdetést, hogy angoltanárokat képeznek, és elhatároztam, hogy angoltanár leszek. Sikert is elvégezni, de abban az időben, amikor elkezdtem tanítani, találkoztam egy barátommal, Tádéval, akivel gyerekkorunkban mindig arról álmodoztunk, hogy mi ketten együtt leszünk papok. Ahogyan Isten nevel bennünket az életben, az soha nem véletlen. Sokat imádkoztam Istenhez, hogy adjon nekem jelet, mi legyek: angoltanár, vagy pap. És Ő Tádét küldte, aki mellett ismét felfedeztem a papi hivatásomat. Sajnos Tádénak nem ment a tanulás, nem tudott leérettségizni, így postás lett, és egyszer becsöngetett az ajtónkon. Nagyon megörültem neki! El is mentünk együtt sétálni a városba, és pont egy szalézi rendházban kötöttünk ki!

Mindig sok küzdelem volt az életemben, de miután a barátom, Tádé a szemem láttára fulladt bele a Balti tengerbe, akkor még mélyebben elköteleződtem a papság

mellett. Semmi sem történik véletlenül az életben...

Hogyan döntöttél, hogy misszionáriusként Magyarországra jössz?

1998-ban voltam először Magyarországon, Nyíregyházán egy emlékezetes biciklitúrán, majd 2003-ban, a szentelésem előtt. Úgy történt, hogy Havasi József atya 2003-ban az akkori tartományfőnökhöz, Tadeusz Rozmushoz fordult, és rajta keresztül a mi szemináriumunk rektorához azzal a kéréssel, hogy ha valaki a lengyelek közül azt érzi, hogy szaléziként Magyarországra jönne szolgálni az Úrnak, akkor szívesen fogadnák. A rektor elmondta, hogy itt nagyon kevesen vannak, ez a legkisebb szalézi tartomány a világon, ezért volna szükség segítségre. Akkor még nem válaszoltam, át akartam gondolni ezt a komoly döntést. Őszinte leszek: én éreztem misszionáriusi hivatást magamban, de inkább Angliába, Írországba szerettem volna menni, hiszen angoltanár voltam és ott hasznát vehettem volna annak, hogy tudok angolul. Húszan voltak akkor a szemináriumban, akik misszionáriusok szerettek volna

lenni és az előljáró mindenkitől megkérdezte, nem akarna-e Magyarországra menni, de senki nem vállalta a nyelv miatt. Én voltam a legutolsó. Három napot kaptam, hogy döntsek.

Kezdetben úgy volt, hogy csak három évig maradsz?

Nem három, hanem egy! Ez még nagyobb vicc volt! Tadeusz Rozmus atya, aki most regionális, azt mondta nekem, hogy egy évre megyek, aztán meglátom, hogy meg tudom-e tanulni a nyelvet. Amikor eljöttem Magyarországra, Havasi atya azt mondta: - Nem, drága, a szerződésben az van, hogy három év! Nagyon haragudtam akkor magamra, de rájöttem, hogy erre szükség volt, mert egy év alatt nem lehet megtanulni magyarul. Én voltam itt az első misszionárius, még senkinek sem volt tapasztalata. Ha lett volna rá lehetőség, hogy egy év után visszamenjek, akkor biztos nem maradok itt, mert egy év alatt nem tudtam megtanulni a nyelvet. Szenvedtem, a nyelvkurzus nem tetszett, mert ott csak civil dolgokat tanultunk, nekem meg az egyházi nyelvet is kellett volna tudnom. De szerencsém volt, mert 2004-ben, a nyelvkurzus után Andrásfalvy János atya és Dobis Ervin atya mellé kerültem Péli-földszentkeresztre, akik nagyon sokat foglalkoztak velem. János atya arra figyelt, hogy nyelvtanilag helyesen beszéljek, Ervin atya pedig arra, hogy jó legyen a kiejtésem. Mások is sokat segítettek, de nekem is meg kellett küzdenem érte, így kénytelen voltam megtanulni magyarul.

Nagyon furcsa volt itt neked kezdetben?

Milyenek voltak a gyerekek?

Igen, nagyon furcsa. A gyerekek jók voltak, csak én nem voltam jó. Közvetlenül a nyelvkurzus után, 2005 márciusában érkeztem Nyergesújfalura, és János atya azt akarta, hogy minden órán legyek ott vele és tartsak tízperces előadást angolul, és később már magyarul is. Az iskolaév végéig volt ez így, szeptembertől pedig kaptam egy hetedik osztályt, heti két órát tartottam nekik, de akkor már mindent magyarul kellett, ami nagyon nehéz volt nekem. A gyerekek nagyon aranyosak voltak, de én, habár tudtam az anyagot, nem tudtam átadni. Nagyon sokat kínlódtam, de csak így tudtam fejlődni. Igyekeztem sok olyan segédanyagot gyűjteni, amivel minél több életpéldát tudok átadni a gyerekeknek. Nagyon nehéz volt beilleszkedni. A gyerekek valamit mondtak, és én nem értettem, vagy félreértettem. Volt, hogy behívtam a szülőket, pedig nem is volt gond, én voltam a gond, mert nem értettem és rosszat feltételeztem. Ezek voltak azok a tanulságos esetek az életemben, amelyek nyomán megtanultam jobban, okosabban dönteni, nem egyből, hirtelen megmondani a véleményemet, hanem türelmesen várni.

Hol szolgáltál eddig Magyarországon?

Amióta Magyarországon élek, állandóan iskolákban vagyok, és ennek örülök. Először Nyergesújfalun voltam öt évig, majd Kazincbarcikán, most pedig Óbudán vagyok. A mai világban az iskola nagyon nagy kihívás a szaléziák részére. A gyerekek nem olyanok, mint Don Bosco idejében, túl vannak terhelve. Ezt főleg Nyergesújfalun és Óbudán tapasztaltam. Nagyon sok különóra járnak, mert a szülők nem akarják, hogy otthon unatkozzanak, amíg ők dolgoznak, így legalább addig foglalkoznak valamivel és nincs idejük a rosszra.

Nyergesújfalu volt az első helyed, mire emlékszel szívesen?

Nagyon szép kirándulásokat tettünk gyalogosan és biciklivel a környéken, de mentünk külföldre is, Szlovéniába, Olaszországba, többször Lengyelországba... Csodálatos tapasztalatok voltak ezek, a gyerekek is szívesen jöttek és így könnyebb volt őket megismerni.

” Volt két ember: az egyik ember tapasztalt földműves volt és a földje sok gabonát termett. A másik kezdő volt, tapasztalatlan.

Mindketten bevetették a földjeiket és vártak. Egyszer egy nagy eső után észrevette a tapasztalatlan ember, hogy a szomszéd földje már zöld, a gabona kicsírázott és szépen növekedik. Elégedetlen volt, hiszen ő is sokat dolgozott, de az ő gabonája még egészen kicsi volt, csak egy-két milliméteres. Sokat imádkozott, de a szomszéd gabonája mindig nagyobb volt az övéénél. Elfogta a szívét az irigység. Összehasonlította az eredményt a másik emberével, aki már tapasztalt volt és egy ötlet fogant meg a fejében: kiment a földjére, reggeltől estig dolgozott, és a csírákat szépen felhúzogatta egy kicsit, hogy magasabbak legyenek. Amikor végignézett a földjén, látta, hogy szép a vetés, magasabb a gabona, van eredmény. Ment is mindjárt a szomszédjához, hogy megmutassa neki, hogy ő is elért valamit. De amikor kiértek a földre, kiderült, hogy minden kiszáradt, mert a csíráknak nem volt gyökere.

Nem lehet egyből csodálatos dolgokat elérni. Nem hasonlíthatjuk össze magunkat másokkal, mert lehet, hogy a másik már évek óta dolgozik valamin, hogy jobb legyen az eredménye, és ez a nagy igyekezet mostanra érik be és sok gyümölcsöt terem. Ki kell várni, és lehet, hogy egyszer lesz valaki, akinek majd én lehetek a példaképe.

És Kazincbarcika?

Amikor Simon atya, az akkori tartományfőnök először megkérdezte, hogy szeretnék-e a helyére kerülni Kazincbarcikára, azt mondtam, hogy nem. De második alkalommal már igent mondtam, így 2010-ben oda is kerültem. Nagyon megszerettem Nyergesújfalut és nehéz volt elmenni. Amikor átköltöztem Kazincbarcikára, két hétig megint küzdelmek dúltak bennem, nagyon féltem és rengeteget imádkoztam. Aggódtam, hogy a roma többségű környezetben ismét más szokásokkal találkozom majd, és attól féltem, hogy a roma nyelvet is meg kell tanulnom... És amikor a két hét eltelt Barcikán, akkor rájöttem, hogy ezek a fiatalok ott milyen csodálatosak, sok potenciális jót felfedeztem bennük. Más-képp viselkedtek, mint a nyergesiek, közvetlenebbek voltak, egyből lehetett tudni, ki az az ember, akivel beszélgetek. Az elején úgy tűnt, hogy itt minden egyszerűbb lesz, mint Nyergesen, de kiderült, hogy nem volt egyszerűbb, csak más. Nagyon hamar megszoktam a gyerekeket és megismertem őket. Mivel én vezettem az oratóriumot, így heti 3-4 alkalommal találkoztam velük az oratóriumban. Tudtam mindig készülni a „jóéjszakátok”-ra, lassan megtanítottam őket imádkozni, énekelni, egy kis hittant is tartottam nekik.

Hogy határozta el magad, hogy részt veszel a missziós kurzuson Rómában?

Előtte a szerződést három évente hosszabbítottuk. Egy-egy ilyen hosszabbítás előtt mindig imádkoztam és úgy éreztem, Isten azt akarja, hogy maradjak. 2010-ben, amikor Václav Klement akkori missziós megbízott itt járt nálunk, megkérdezte, nem szeretném-e végérvényesen elkötelezni magam. Akkor azt mondtam: ha Isten azt akarja, akkor maradok.

Milyen volt számodra az újabb áthelyezés Óbudára?

Felborult az egész világom! Megszoktam a cigánypasztorációt, különösen Balajtért fáj a szívem, amit egy kis csodának tartok. Balajt és Barcika a szívem csücske lett, az egész eddigi papságom legszebb emléke. Nem is tudtam elképzelni, hogy ennyire sok cigány barátom lesz, ilyen sok jólelkű ember. Én is sokat tanultam tőlük: a türelmet, azt, hogy Isten nem személyválogató, hogy a kegyelme mindenkire kiterjed, hogy mindenki Isten gyermeke.

Mit gondolsz, mi a legjellemzőbb a papi munkádra?

Mindig is nagyon nagyra értékeltem a szentgyónást és megpróbáltam mindenkit elvezetni a bűnbánat szentségéig, vagy legalábbis közelebb vinni. Sokszor nagyon sok ima volt egy-egy ilyen esetben.

És amikor az ember sokat imádkozik, akkor a lelke lassan-lassan fölenged, közelebb tud kerülni Istenhez és maga kéri, hogy szeretné megvallani a bűneit. Don Boscónál is fontos nevelési módszer volt a gyónás.

Augusztus elején érkezél Óbudára. Most is van benned félelem?

Az érkezésem után másfél hónapig még volt bennem aggodalom, nem tudtam, mihez kezdjek itt. Összehasonlítottam magam az elődeimmel, akik nagyon szépen teljesítettek. Felnéztem Tiborra, mert az énekkart gyönyörűen vezette, egész nap a gyerekek között volt – én féltem ettől. De beláttam, hogy neki más a hozzáállása és amikor elkezdtem vele beszélgetni, nagyon sokat tanultam tőle.

Szeretnél visszamenni Lengyelországba?

Hát, vannak néha pillanatok... De úgy érzem, hogy most jó helyen vagyok. Ha Lengyelországba megyek, az ottani szokások már nem az én szokásaim. Emberként lengyelnek érzem magam, de szaléziként ez egy teljesen más világ. Teljesen másképp dolgoznak ott, más követelmények vannak. Ha most kellene dönteni, akkor is itt maradnék, mert ezzel egy nagyon szép ajándékot kaptam az életemben Istentől.

Gombás István szalézi munkatárs

1913–2014

Augusztus 13-án az útravaló szentséggel megerősítve szelíden és békésen végleg lehunyta szemét plébániánk legidősebb híve, az idén kereken száz éves Gombás István, egykori királyi postamester, szalézi munkatárs. Kalandos, tartalmas és hosszú élet adatott Pista bácsi számára, amely során nemcsak hitét őrizte meg mindvégig töretlenül, hanem egészségét, becsületét, családszeretetét, munkaszeretvét is. Elődei a templom építésén is segédkeztek, Pista bácsi pedig maga volt az önzetlen és viszonzást nem váró segítőkészség, sokszor személyes érdekeit is félretéve. Feleségével 62 évig hűségben éltek, négy gyermekük és hét unokájuk született. 1992-től a Magyar Hadigondozottak Országos Nemzeti Szövetsége alapításában és fenntartásában vállalt jelentős részt. Szeretett nemzetéért aggódva egészen élete végéig fokozottan érdeklődött a közéleti események iránt, így ezzel kapcsolatban gyakorlatilag élete végéig naprakész maradt, egészen addig, míg életének utolsó hónapjaiban érzékszerveinek romlása ezt meg nem gátolta. Húsvét ünnepe alkalmával maga hívott fel telefonon áldott ünnepet kívánni. Az idei nyári táborban - a túljelentkezésnek határt szabva - még húszt élénk érdeklődésű és nyíltszívű gyermekkel látogattuk meg közeli otthonában. „Isten, haza, család” köszöntéssel fogadott bennünket, amit mi áldással viszonzottunk. Mindezek mellett Pista bácsi azzal örököltette meg magát az egyházközség számára, hogy oltárképünk helybeli művészi megfestője, Radnóti-Kovács Árpád a 60-as évek közepén órála mintázta meg hatalmas kompozíciója központi alakjaként Szent Kvirin püspök személyét és portróját.

A Jóisten irgalma adja meg neki ajándékol az örök életet!

„Egyedül Ő segíthet...”

Pé liföldszentkereszten július 16-20. között zajlott a szaléziak Magyarországon legrégebbi hagyományokkal rendelkező, országos érdekeltségű tábora, a szalézi ministránstábor. A mintegy 70 résztvevő nyolc csapatba osztva ismerkedett, játszott és vetélkedett a Sándor István kupáért, amelyet idén végül a szombathelyiek vihettek haza.

Ez a tábor az egyik legrégebbi szalézi gyermektábor. Nagy hagyományokra tekint vissza, mivel idén huszonegyedik alkalommal kerül megrendezésre, egy évben sem maradt el, sőt, folyton nagy érdeklődés övezte. Megközelítőleg 80-100 fiú mindig jelen volt a kifejezetten 10-16 éves ministránstáborban, lányok soha nem vehettek

részt rajta, és idén első alkalommal a tavaly boldoggá avatott Sándor István szalézi szerzetes testvéréről neveztük el. A helyszín Pé liföldszentkereszt, a szalézi bölcső, hiszen egy kivételével mindig itt volt ez a tábor. A szervezők meglátása szerint nincs is jobb hely, mivel a szépsége, nyugalma, lelkisége nagy hatást gyakorol mindenkire, emellett rengeteg kirándulási, sportolási, elvonulási lehetőség áll rendelkezésre.

Mondhatni, mióta a szaléziak visszakapták Pé liföldszentkeresztet, beindult a fejlődés. Én már tizenhetedik alkalommal veszek részt ebben a táborban és minden évben, évközben látom a folyamatos megújulást. Még az ifjúsági ház rácsos ablakaira és a drótkerítésre is emlékszem, valamint arra, amikor még nem volt ilyen megújított állapotban a rendház. Meggyőződésem, hogy a folyamatos munka és a Gondviselés segítségével a szaléziak Magyarország egyik legszebb kegyhelyévé és ifjúsági centrumává változtatták Szentkeresztet. A legnagyobb kincse mégis egy apró szilánk Krisztus keresztjéből, amit óvva őriznek a kegyhely templomában.

A tábor idén, néhány év vezetői kihagyás után (nem félreértendő, akkor is kivette a részét vaskosan a munkából) Ábrahám Béla tartományfőnök atya vezette. Segítői a rendház lakói, valamint vendég szalézi atyák, jelöltek és szalézi munkatársak, célja, hogy ismét felejtetlenné tegyék ezt az egy hetet a résztvevők számára. A ministránstáborok mindig csapatokban versenyeznek az idén Boldog Sándor Istvánról elnevezett vándorkupáért. Általában a szalézi és volt szalézi házakból érkeznek az úgynevezett „kemény mag”, de mindig vannak új arcok, akik örömmel visszatérnek a következő évben. Én még senkitől sem hallottam és nem is tapasztaltam, hogy azt mondta volna, hogy ő bizony nem fog jönni jövőre. Ez minden kis és nagy lurkó számára nagy élmény, lelkileg és testileg egyaránt.

A résztvevő csapatok idén Balassagyarmat, Óbuda, Szombathely, Budapest-Albertfalva, Kazincbarcika, Páty, Csákvár-Szár, Esztergom-Kertváros, Nyergesújfalu és a címvédő Borsodnádasi. Mindig vannak olyan helységek ahonnan egy

csapatra való gyerkőc nem szokott összejönni, de ez nem kizáró ok. Ilyenkor is szeretettel várjuk a gyerekeket, beosztva őket egy kisebb létszámú csapatba.

A tábor tematikája idén Sándor Istvánra épült, amit a tartományfőnök atya állított össze. Fontos elmondani, hogy ez egy verseny is, nem csak nyaralás. Tesztek, vetélkedők, sportversenyek tarkítják a programot, nagyon fontos a szobarend, a reggeli torna, a pontosság és a fegyelem, ez mind-mind pontozva van. Így a gyerekek, mivel mindenki a csapatáért küzd, ösztönzik egymást a jó magaviseletre és a minél jobb eredmény elérésére.

Végezetül, szeretném megosztani személyes emlékeimet: én a borsodnádasi csapattal jöttem, ahol régebben voltak, de már régóta nincsenek szaléziak. Tizenegy évesen voltam először ebben a táborban, és már első alkalommal tudtam, hogy a legjobb helyet választottuk, ahová el lehet jönni. Minden évben hatalmas lelki feltöltődés, ha itt lehetek. A kisgyerekekből, aki ámulva nézte ezt a csodás kegyhelyet, az évek során először csapatvezető, motiváló és végül szervező lett, hogy a fiatalabb generációkra is átörökítsük ezt a nagyszerű tábort.

Egyéniben Baranya Bence lett a győztes.

Idén a szombathelyi csapat vihette haza a kupát.

SZALIM összefoglaló

Csány Marci
ifjúsági megbízott

A tavalyi nagyszerű rendezvény után számos fiatal keresett meg minket, hogy mindenképpen rendezzük meg jövőre is a Szalézi Part Fesztivált. Igaz, sok noszogatóra nekünk sem volt szükségünk, hiszen mi is örömmel fogtunk hozzá novemberben a szervezéshez.

Az idei esemény koncepciója Don Bosco egyik híres mondata alapján alakult ki: **„Járjatok a földön, lakjatok az égben!”** A fesztivál elnevezésével is szeretttük volna előrevetíteni, hogy egy laza, de igényes, keresztény módját kívánjuk felmutatni a nyári pihenésnek az érdeklődő fiatalok számára. Ezt mindvégig sikerült megőrizni és olyan hetet varázsolni a Balaton partjára, ahol a világi és az egy-

házi, a formációs és a szabadidős pillanatok szépen kiegészítették egymást.

A nagyszínpadon reggeli szentmisével indult minden nap és külön öröm volt számunkra, hogy Nagyboldogasszony ünnepén Márfi Gyula veszprémi érsek tisztelt meg bennünket a jelenlétével. Bátorító szavain sok fiatal elgondolkodott.

A délutánok szellemi és lelki előadásokkal teltek, míg a strandon folyamatosan zajlott az élet. Élő rádióműsor, benne érdekes riportokkal a fellépőkkel, vendégekkel és szaléziakkal, vízi és strandfoci bajnokság, parti animációk és táncok, egyszerűen mindig mozgalmas volt a part. Az orvosi, kulturális, közéleti, tudományos, művészeti előadások között naponta voltak vallási és szalézi témák is. Olyan elismert vendégeink osztották meg velünk gondolataikat mint Dr. Zacher Gábor toxikológus, Lackfi János költő, Dr. Csóka András agysebész, Görög Ibolya protokoll szakértő, vagy Lendvai Zoltán, a „gördeszks pap”.

Utolsó nap színültig megtelt a konferenciaterem, amikor abban a megtiszteltetésben volt része a fesztiválozóknak, hogy közelről találkozhattak Buzánszky Jenő bácsival, az egykori világhíres magyar Aranycsapat utolsó élő legendájával. Havasi József atya a szaléziak magyarországi jelenlétének 101 évét foglalta össze röviden, míg Bertáné dr. Varga Judit a Sándor István emlékére kialakított interaktív bőrönd bemutatásával járul hozzá a programokhoz.

Egész nap folyamatosan pörgött az élet a területen. A büfé körül mindig lehetett ismerőst találni, a sportpályákon pedig izgalmas versenyeken drukoltak egymásnak a csapatok délutánonként. Amikor leszállt az est a táborra, felizzott a

„ Nagyon le vagyunk maradva a külföld előtt, mert míg Lengyelországban vagy Olaszországban teljesen természetes, hogy a szaléziak szerveznek egy nyári ifjúsági programot és arra az egyházmegyéből buszokkal érkeznek a résztvevők, addig nálunk ez a fajta kölcsönösség sajnos még kevésbé van meg. Igyekeztünk megszólítani, meghívni más fiatalokat is, de nem azzal a szándékkal, hogy szalézivá, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom tagjaivá tegyük őket, hanem hogy részesei legyenek ennek a jó alkalomnak. Sok helyről kaptunk pozitív választ, érdeklődést és jelenléteket, de sajnos sokan elzárkóztak, a maguk keretei között kívántak maradni.

(Ábrahám Béla tartományfőnök)

hangulat a nagyszínpad előtt is. Feltörekvő, baráti együttesek vezették be a nagynevű fellépőket. Rögtön a második este vendégül láthattuk a szombathelyi Ocho Macho együttest, akik latinus, nyári hangzásukkal parádés hangulatot teremtettek. Másnap a magyar hiphop életműdíjas úttörői, a stílus magyar vonulatának megalapozói, az Animal Cannibals hatalmas, bulival összekötött koncertet adott.

A számok között rengeteg fiatal vontak be a showba, sőt, egy rögtönzött rapjamnak is szem és fültanúja lehetett a közönség, amelyben öt fiatal freestyleozott, azaz helyben rögtönzött szöveget mondott a lüktető zenei alapra. Ez a két koncert hatalmas sikert aratott a fiatalok körében. De népszerű volt még a Magashegyi Underground és a nagy visszavetítő, Sub Bass Monster is, aki a tavalyi vendégszereplése után jó emlékekkel és szívesen tért vissza hozzánk, a fiatalok pedig nagy szeretettel fogadták idén is.

Don Bosco azt mondta, hogy: „Amikor játszottok, szórakoztok, emeljétek fel néha lelketeket az Úrhoz és ajánljátok fel azokat a szórakozásokat Istennek”. Augusztus 16-i születésnapja jó alkalmat adott erre, így ez az este kicsit más volt, mint a többi, csendesebb, bensőségebb, próbált segítséget adni, hogy tényleg fel tudjuk emelni a lelkünket. Ebben bűnbánati liturgia és szentségimádás segített, végül a Felvidéki Rocksínház előadásában *A megfeszített* című rockoperát mutatták be a nagyszínpadon. Az egész rendezvény alatt búvópatakként működött a lelki sátor, ahova sokan tér-

tek be hosszabb-rövidebb időre a nap folyamán. A sokszínű és terjedelmes programokat átírtatta és megízestette a szalézi szerzetesek folyamatos jelenléte, a személyes találkozások, mélyreszántó beszélgetések, szentgyónások, új barátságok és ismeretségek épülése.

Egy szép élménnyel zárom ezt a rövid beszámolót:

Az Ocho Macho koncert végén a zenekar, a közönséggel együtt ismét elénekelte az együttes „*Jó nekem*” című slágerét, amelynek üzenetét akár Don Bosco is üzenhetné ma nekünk: emlékeztet, hogy a bennünket nap mint nap érő nehézségek ellenére sose feledkezzünk meg arról, hogy mennyi minden jó és szép vesz minket körül, és hogy végeredményben mennyire jó is nekünk. Jó nekünk, hogy élünk, hogy békében, egészségben élünk, hogy van Kiben bízunk és van Kiből erőt merítenünk. Azért is jó, mert Krisztusban bízva nem kell félnünk még a haláltól sem, mert minden rosszat az élet jóra tud változtatni, és persze azért is jó volt nekünk, mert eljuthattunk az idei Part Fesztiválra...

Az egyik fesztiválózó fiatalot megihlette a Szalézi PartFesztivál és írt hozzá egy ódát:

Óda a partfeszthez

Ó a part feszt, legjobb hely,
Itt mindenki tök jófej.
Jöhet ide gyáva, bátor,
Nővér, pap és animátor.

Ocho Macho, Magashegyi,
Esti ima és reggeli.
Kedved szerint lehets bárhol,
Nem is akarsz lenni máshol.

A Balaton partján ülni,
A vízében jól lehűlni.
Este koncertekre menni,
Büfében egy nagyot enni.

Elég lenne ez is már,
De téged még más is vár.
Lelked gyógyul, tested pihen,
Mert a PartFeszt már csak ilyen.

Öt napig itt minden más,
Nem csalás, nem ámtás.
Minden este buli, ima
Itt a legjobb, nincsen vita.

Esti bansz a kedvencem,
A ritmust néha elvesztem.
De nem érdekel folytatom,
Abba soha nem hagyom.

Bárcsak mindig tartana,
Abba sosem maradna.
Itt lakhatna akár mától,
Táborozó s animátor.

De vasárnap, ha vége lesz,
És mindenki búcsút vesz,
Nagy hálával kelünk útra,
Jövőre ugyanitt, újra.

**„Vállaljuk az egyszerű dolgokat,
de végezzük kitartással!” (Don Bosco)**

Kedves Fiatalok!

A Szalézi Part Fesztiválon 2014. augusztus 16-án már elkezdődött a bicentenáriumi év. Valóban örülhetünk, hogy ennek a kegyelemnek tanúi lehetünk.

Nekem, személyesen nagyon sok boldogságot okoz, hogy ezt az időszakot veletek, kedves magyar fiataljaimmal élhetem át, messze saját hazámtól, családomtól, Don Bosco igaz szavai mindig itt csengenek a fülemben: „Előtted megyek, és előkészítem az otthonodat.” Amikor veletek vagyok, a lelkes jelenléte-tekkel, a kreatív ötletekkel, a huncut-kedves mosolyokkal, akkor tudom, hogy hazaérkeztem! Mindig látom az arcotokon a vágyat, hogy „igazán” boldogok szeretnétek lenni.

Kedves fiatalok! E vágnak az igazi válasza keresztény hitünk, mert abban rejlik az alapvető boldogságnak az üzenete, és az örökélet ígérete és ajándéka. Ferenc pápa hív bennünket, hogy menjünk az egész világba és kínáljuk fel mindenkinek a krisztusi életet. Ez nem más, mint Don Bosco meghívása: „*Da mihi animas, caetera tolle.*”

Induljunk együtt ezen az ígéretes úton és ne féljünk azoktól az akadályoktól, amit a társadalom elének tesz. Kérjük Don Boscót, hogy vezessen bennünket az életszentség útján, hogy életünk példájával tudjunk más fiatalokat is Krisztushoz vezetni!

Viva Don Bosco!!!

P. Misquitta Claudius SDB

„VÁRLAK BENNETEKET A MENNYORSZÁGBAN...”

Don Bosco életéről rengeteg történetet ismerünk. Azok a szaléziak ugyanis, akik egy fedél alatt, közösségben éltek vele, akik elkísérték őt útjain, szorgalmasan feljegyezték azokat az eseményeket, amelyek megtörténtek alapító atyánkkal. A boldoggáavatási és a szenttéavatási eljárás elindításához ezen felül leveleit is összegyűjtötték – amennyit csak tudtak. Mind- ezt 19 kötetnyi könyvben gyűjtötték össze, amelyben egész élete és annak majdnem minden mozzanata előttünk áll. Olvasgatva élettörténeteit számtalanszor előkerül a mennyorszá- g gondolata.

A „jőéjszakákban”, a baráti beszélgetésekben, a hivatalos útjain, amikor pénzt kért a jótévedőktől gyakran beszélt a mennyországról. Ez volt a mondanivalója, ezért kérte, hogy „lelkeket adj, Uram”, hogy el tudja kísérni őket a mennyországba, vagyis a legnagyobb jóra vezesse el őket. Talán mindnyájan ismerjük azt a mondását, hogy „járjatok a földön, lakjatok az égen”. Ő valóban így is élt. Azt mondta: ez életünk végső célhelye, ahol a rózsákon már nincs tövis, ahol maga a Jóisten törli le könnye- inket, ami maga a legnagyobb boldogság és jutalom, ami Isten ajándéka. Órák hosszat képes volt áradozni mindarról a jóról és szépről, ami a mennyországban vár minket. Urunk Jézus azt mondta, hogy a mennyek országa köztetek van. Ezért élt úgy Don Bosco, mint aki már a láthatatlant látja, mint aki már való-

ban ott lakik. Ezt nem tudta magában tartani, nem is akarta, elültette a körülötte lévőekben is ugyanazt a vágyat, és kijelölte ugyanazt az utat, ami az örök boldogságba vezet. Gyakran mondogatta és meg is élte, hogy még a nagy erőfeszítéseket is érdemes vállalni azért, hogy a mennyországba jussunk.

Ha magunkba tekintünk és belegondolunk, hogy mi motiválja az életünket és tevékenységeinket, akkor vajon hol helyezkedik el a mennyország gondolata? Nehézségeinkben tudunk-e erőt meríteni belőle? Érezzük a vigasztalást, amit a remény által nyújt? Örömeinkben gondolunk-e arra, hogy a mennyországban is ez vár ránk, sőt, sokkal nagyobb mértékben?

Don Bosco életének utolsó mondata úgy hiszem, mindannyiunknak szól:

„Várlak benneteket a mennyországban...”

Kirner Gábor SDB

HOL TALÁLTAM MEG A HELYEM AZ ORATÓRIUMBAN?

ANIMÁTOROKAT KÉRDEZTÜNK...

Ha úgy képzelem el az oratóriumot, mint egy nagy házat, akkor azt mondanám, hogy egy animátornak minden helyiségében otthon kell magát éreznie. Meg kell találni a helyét egy „csendes teremben” a beszélgetésekben és imában, a „játékszobában” a közös szórakozásban, a „konyhában” a kö- zös étkezésekben, a „kézműves teremben” a közös alkotásban és munkában... Tehát minden helyzetben és tevékenységben. Ebben a lakásban egy nagy család lakik: anyák és apák va- gyunk, akik gondoskodnak; keresztszülők, akik a hitben erősí- tenek; nagytestvérek, akik meghallgatnak; nagyszülők, akik kényeztetnek; kistestvérek, akik cinkostársak az apró csínytevé- sekben. Egy összetartó család kell, hogy legyünk, akik vigyáz- zák és támogatják egymást.

Gáborik Flóra, Balassagyarmat

Az oratórium számomra azt a helyet jelenti, ahol teret nyer a ne- velés, ahol nem az eredmény számít, hanem a személy. Mára már animátorként az oratórium szervezői közt találtam meg a helyem, olyan fiatalok közt, akik szívesen áldozzák szabadide- jüket arra, hogy nyomot hagyjanak a fiatalok életében, nem hatalmat gyakorolva, hanem szolgálva. S az ilyen oratóriumban otthon érzem magam.

Fejes Miklós, Albertfalva

ÉS TI HOGY VAGYTOK EZZEL?

TÉGED IS VÁRUNK Adventi Ielkigyakorlatra

IFI: november 21-23.

SERDÜLŐ: december 5-7.

PÉLIFÖLDSZENTKERESZTEN

A SZABÓK A VOLT KONYHÁBAN KAPTAK HELYET...

A SZABÓMŰHELY A MÁSODIK MŰHELYÜNK. LEGELŐSZÖR IS MEGTANULUNK VARRNI. ÉN A JÓ SZABÓMESTERTŐL, GIOVANNI ROBERTÓTÓL TANULTAM MEG VARRNI CASTELNUOVÓBAN, AMIKOR ANNYI IDŐS VOLTAM, MINT TI...

1854 TAVASZÁN MEGNYÍLT A HARMADIK MŰHELY: A KÖNYVKÖTÉSZET.

A KÖNYVKÖTÉSZET NEM NEHÉZ. LÁTJÁTOK EZEKET A SZÉLES PAPIR-LAPOKAT? EZEKET ÍVEKNEK HÍVJUK. FÉLBE KELL HAJTANI ŐKET, MAJD ISMÉT FÉLBE, MEGINT FÉLBE, MEG EGYSZER FÉLBE, ÉS MÁR KÉSZ IS A KÖNYV. MOST ÖSSZE KELL VARRNI. CSAK TŰRE ÉS FEHÉR CÉRNÁRA VAN SZÜKSÉG, SEMMI MÁTRA. RAJTAI PRÓBÁLJÁTOK MEG!

MOST PEDIĞ ÖSSZE-VERÜNK EGY KIS VIZET KEVÉS FEHÉR LISZTTEL. EZ A CSIRIZ, AMIVEL FELRAGASZTJUK A BORÍTÓLAPOT.

ÉS A LAPOKAT MIVEL KELL EGYFOR-MÁRA VÁGNI?

EGY KÉSSSEL.

EGY FÉLHOLD ALAKÚ KÉSSSEL, AMELLYEL A PETRE-ZSELYMET SZOKTÁK APRÓRA VÁGNI. MEGMUTATOM!

1856

MEGNYITUNK EGY ÚJ MŰHELYT: AZ ASZTALOSOKÉT, CORIO ÚR, EZ A DERÉK IPAROS LESZ A MESTERTEK. DE ITT LESZEK ÉN IS, MERT MÁR GYEREKKÉNT MEGTANULTAM, HOGYAN KELL ASZTALT ÉS SZÉ-KET KÉSZÍTENI.

1861 - DON BOSCO EGY ÉVIG HARCOLT AZ ENGEDÉLYÉRT, HOGY NYOM-DÁT NYITHASSON. VÉGÜL EZ IS SIKERÜLT.

CSAK KÉT GÉPÜNK VAN, AMELYEKET KÉZZEL KELL HAJTANUNK...

MINDIG IS KEVÉSSSEL KEZDTÜK. DE MAJD FIGYELD MEG, HOGYAN FEJLŐDÜNK!

1854. JANUÁR 26.

DE ITT BENT JÓ MELEG VAN.

KINT SARKVIDÉKI HIDEG URALKODIK!

LÁTHATJÁTOK, HOGY DON BOSCO MEGTESZ MINDENT, AMIT CSAK TUD, DE EGYEDÜL VAN.

HA SEGÍTENÉTEK NEKEM, CSODÁKAT TEHETNÉNK.

EZERSZÁMRA VÁRNAK RÁNK A SZEGÉNY GYEREKEK. AZT ÍGÉRTEM NEKTEK, HOGY A SZŰZANYA TÁGAS ORATORIUMOKAT, HÁZAKAT, TEMPLOMOKAT, ISKOLÁKAT, MŰHELYEKET AD... ÍGY LESZ ITÁLIÁBAN, EURÓPA-SZERTE ÉS AMERIKÁBAN IS.

NEKEM ÚGY TŰNIK, HOGY ÁLMODIK.

DON BOSCO, MOST KOMOLYAN BESZÉL?

KOMOLYAN BESZÉLEK. A SZŰZANYA AZT AKARJA, HOGY ALAPÍTSUNK EGY TÁRSASÁGOT. SZALÉZIAKNAK FOGJUK NEVEZNI MAGUNKAT.

LEFEKVÉS ELŐTT A FIATAL RUA MIHÁLY EZT ÍRTA A NAPLÓJÁBA:

ÖSSZEGYÜLTÜNK DON BOSCO SZOBÁJÁBAN: ROCCHIETTI, ARTIGLIA, CAGLIERO ÉS RUA... DON BOSCO INDÍTVÁNYOZTA, HOGY TEGYÜNK EGY PRÓBÁT, VALÓSÍTSUK MEG A SZERETET MAGAS FOKÚ GYAKORLÁSÁT FELEBARÁTAINK FELÉ. AKIK VÁLLALKOZNAK, ÉS MEGÁLLTÁK A PRÓBÁT A JÖVŐBEN A „SZALÉZI” NEVET KAPJÁK.

A „JÖVŐBELÁTÁS”, AMIT DON BOSCO EZEN AZ ESTÉN A FIAIVAL KÖZÖLT, EGY KORÁBBI ÁLMA. EZEK AZ Ó SZAVAI: „MIUTÁN SOKAT TÖPRENGTEM, HOGYAN LEHETNEK AZ ÍNSÉGBEN LEVŐ IFJÚSÁG SZOLGÁLATÁRA, MEGJELENT AZ ÉG KIRÁLYNŐJE ÉS ELVEZETETT EGY SZÉPSÉGES KERTBE...”

„VOLT OTT EGY OSZLOPCSARNOK GYÖNYÖRŰ VIRÁGOKKAL, AMELY EGY TELJES VIRÁGZÁSBAN LEVŐ, POMPÁS RÓZSALUGASBA VEZETETT. MÉG A FÖLDÉT IS RÓZSÁK BORÍTOTTÁK.”

EZ A LUGAS AZ ÚT, AMELYPEN EGY ÉLETEN ÁT HALADNOD KELL.

„FOLYTATTAM AZ UTAMAT, DE RÖGTÖN ÉRZETEM, HOGY A RÓZSÁKNAK HEGYES TÖVISEI VANNAK...”

AKI CSAK LÁTOTT, AZT MONDTA: „DON BOSCO RÓZSÁKON SÉTÁLI NEKI MINDEN SIKERÜL!” SENKI SEM LÁTTA, HOGY A TÖVISEK MEGSEBEZTÉK AZ EGÉSZ TESTEMET, A LÁBAM VÉRZIK ÉS A KUSZA ÁGAK LEHÚZNAK A FÖLDRE...”

SOK PAP ÉS LAIKUS VIDÁMAN KÖVETNI KEZDETT, DE AMIKOR ÉSZREVETTÉK A SZÜRÖ TÖVISEKET, VISSZAFORDULTAK.

BECSAPTAK BENNÜNKET!

FORDULJUNK VISSZA!

FOLYTATTUK UTUNKAT A LUGASON ÁT, LEFOGYVA, KÓCOSAN, VÉRSÉN, ÉS VÉGÜL EGY NAGYON SZÉP KERTBE ÉRTÜNK.

DE EGY PAPOKBÓL, KISPAPOKBÓL ÉS LAIKUSOKBÓL ÁLLÓ CSOPORT KÖZELEDT FELEM...

MI MIND ÖNHÖZ TARTOZUNK.

KÉSZEK VAGYUNK RÁ, HOGY KÖVESSÜK.

TUDD MEG, HOGY A RÓZSÁK ÉS TÖVISEK KÖZT MEGTETT UTAD A GONDOSKODÁST JELENTI, AMELYET A FIATALOK ÉRDEKÉBEN VÁLLALTÁL. A TÖVISEK AZ AKADÁLYOKAT, A SZENVEDÉSEKET ÉS A KELLEMETLENSÉGEKET JELENTIK. DE NE VESZÍTSD EL A BÁTORSÁGODAT. SZERETTEL ÉS ÖNMEGTAGADÁSSAL MINDENT LEGYŐZÖL, ÉS ELJUTTOK A TÖVIS NÉLKÜLI RÓZSÁKHOZ.

ETTŐL A BIZTONSÁGTÓL VEZETVE DON BOSCO MINDEN NAP „KIVETETTE HÁLÓJÁT” A FIÚK KÖZÖTT.

NAGYON!

JÓL ÉRZED MAGAD DON BOSCONÁL?

SZERETNÉL MINDIG VELEM MARADNI?

ADD NEKEM AZ EGYIK KEZEDET!

MINEK AZ MAGÁNAK?

HOGY DOLGOZZAK A FIATALOKÉRT, A LEGSZEGÉNYEBBEKÉRT. HA SZÁZ PAPOM ÉS SZÁZ SZERETESEM VOLNA, MINDNEK TUDNÉK MUNKÁT ADNI. SZÉTSZÓRÓDHATUNK AZ EGÉSZ VILÁGON!

1854 JÚLIUSÁBAN FÉLELMETES HÍR ÉRKEZETT TORINÓBA.

LIGÚRIÁBAN

TÁMAD A KOLERA! GENOVÁBAN HÁROMEZER HALOTTI A HALÁLÓS KÓR TORINO FELE TARTI

JÚLIUS 30-ÁN A KIRÁLY, A KIRÁLYNŐ ÉS AZ EGÉSZ KIRÁLYI UDVAR ZÁRT KOCSIBAN ELUTAZOTT TORINÓBÓL.

A KOLERA ELSŐ ESETEI TORINÓBANI A JÁRVÁNY KÖZPONTJA A BORGÓ DORA!

A KOLERA TERET NYERT VÁROSUNKBAN, DE ÉN BIZTOSÍTALAK BENNETEKET, HOGY HA MIND KEGYELMI ÁLLAPOTBAN MARADUNK, NEM ÉRINTI A HÁZUNKAT. A POLGÁRMESTER EGY FELHÍVÁST INTÉZETT A LAKOSSÁGHOZ. HA A NAGYOK KÖZÜL VALAKI ÚGY ÉRZI, HOGY ELÉG ERŐS, JOJJÓN VELEM. ISTENNEK TETSZŐ TETTET VISZ VÉGBE

A VÁROS POLGÁRMESTERE, NOTTA GIOVANNI A LAKOSSÁGHOZ FORDULT.

BÁTOR EMBEREKET KÉREK, AKIK VÁLLALJÁK A BETEGEK GONDOZÁSÁT ÉS ELVISZIK ÖKET A KÓRHÁZAKBA, HOGY MEGAKADÁLYOZZUK A RAGÁLY TERJEDÉSET.

AUGUSZTUS 5-ÉN DON BOSCO BESZÉLT A NÖVENDEKEIVEL.

MI IS AKARUNK JÖNNI!

NEM LEHET, NAGYON FIATALOK VAGYOTK, CSAK A TIZENÖT LEGNAGYOBB ÉS MÉG HÁROM CSOPORTBA OSZTALAK BENNETEKET. A LEGNAGYOBBAK VELEM JÖNNEK, MI FOGJUK SZÁLLÍTANI A BETEGEKET A KÓRHÁZAKBA ÉS ÁPOLJUK ÖKET. A MÁSIK CSOPORT AZ UTCÁKAT JÁRJA ÉS JELENTI, HA ÚJABB BETEGET LÁT. A HARMADIK CSOPORT, A LEGKISEBBEK AZ ORATÓRIUMBAN MARADNAK ÉS VÁRJÁK, HOGY SZÜKSÉG ESETÉN ÖKET IS HÍVJÁK.

LEGYETEK NAGYON ELŐVIGYÁZATOSAK. MINDENKI VIGYEN MAGÁVAL EGY ÜVEG ECETET, ÉS MIUTÁN MEGÉRINTETT EGY BETEGET, ÖBLÍTSE LE VELE A KEZÉT. MEGÉRTETTÉTEK?

FOLYTATJUK...

A működő szabályzat

Tanév elején gyakran keresnek meg hallgatóim azzal a kéréssel, hogy segítsék nekik egy-egy hivatalos tanulmányi kérelem megírásában, írjak ajánlást, támogassam a kreditátviteli kérelmüket vagy egyéni tanulmányi rendjüket stb. Ezek az alkalmak mindig lehetőséget teremtenek arra is, hogy beszéljünk, tanulmányaikkal kapcsolatos elképzeléseiket mélyebben is megismerhessem. Akár az általuk leírtakhoz, akár a beszélgetéshez kapcsolódóan sokszor felvetődik a kérdés, hogy arról mit tartalmaz a hallgatói követelményrendszer, amely a hallgatói jogokat és kötelezettségeket szabályozza. Ilyenkor a leggyakoribb válasz az, hogy a hivatalos szövegek olyan hosszasan írnak az őket érintő dologról, hogy mire végigolvassák, már nem emlékeznek az elejére, s különben sem szeretik a hivatalos szövegeket. Annak ellenére, hogy hangsúlyozom, miért fontos annak ismerete, nem kárhoztatom érte őket, hiszen köztünk, felnőttek között is sokan vannak, akik ugyanezt a választ adnák. Ugyanakkor, ha alaposabban elemezzük és azzal a szemmel nézzük a szabályzatokat, hogy azok az én érdekeimen keresztül egy szervezet, egy közösség érdekeit is, valamint az együttműködő viselkedés elfogadott normáit is tartalmazzák, akkor elmondhatjuk, hogy azok az intézmény zökkenőmentes működését és az egyén biztonságát is szolgálják. Ezt erősíti, hogy a bennük foglalt intézményes szerepek ismerete az ügyintézés is megkönnyítheti, lerövidítheti, az egyén érdekérvényesítését (pozitív módon értelmezve!), fiatalabb életkorban az érdekérvényesítés módjának megtanulását is segíthetik. A szabályzatok a jogok, viselkedéses normák, ügyintézési módok mellett a kötelezettségeket is tartalmazzák. Az intézmény profilját is tükrözik az egyes tevékenységek, feladatokhoz kapcsolódó lehetőségek. Ezek a mindennapokban mulasztáshoz is vezethetnek. A mulasztás szabályzatokban rögzített következményei a szankciók. Mindezek ismerete elengedhetetlen, hiszen a kötelezettségek teljesítésére vonatkozó döntés az egyén kezében van, tőle függ, hogy a jogosultsággal miként él.

Ha a fentiekben leírtakat alaposabban átgondoljuk, akkor láthatjuk – igaz, nem leírt módon –, hogy a mindennapi-, a

családi életünket, különböző szerepeinket pl.: vásárlóként, utasként stb. szintén láthatatlan szabályzók irányítják. Ezeket a szabályzókat neveletésünk során részben észrevétlenül, a minták követése útján, részben pedig tanulás útján sajátítjuk el, s szabályként, normákként épülnek viselkedésünkbe. A gyermekek, fiatalok, felnőttek intézményes életét, sikerességét segíti a szabálytudat és a jól felépített szabályzatok.

Az oratóriumok működése, a Szalézi Munkatársak Egyesülete is intézményes. Elengedhetetlen, hogy a hatékony működést segítő szabályzatokat/szabályzatot hozzunk létre. Az oratóriumokban akár a gyerekekkel, fiatalokkal is együttműködve. Így, ha olyan élethelyzetbe kerülnek, akkor az ott érvényes szabályzat, mint műfaj nem lesz idegen számukra, s tudatában lesznek, hogy annak ismerete miért fontos nekik.

Don Bosco ebben is mintát adott, így ír a szabályzat szükségességéről, tartalmi elemeiről:

„Miután állandó helyre tettünk szert Valdoccóban, egész lelkemmel azokat a dolgokat kezdtem erősíteni, amelyek hozzájárultak a lelki, a fegyelmi és adminisztrációs egység megőrzéséhez.

Először is összeállítottam egy szabályzatot, amelyben egyszerű szavakkal megfogalmaztam, mit csinálunk az oratóriumban, valamint leírtam azt az egységes módszert is, amivel ezeket a dolgokat megvalósítjuk. Mivel ez megjelent nyomtatásban, kedve szerint mindenki elolvas-

hatja. Ez a kis regula nagyon nagy haszonnal járt: mindenki tudta, mi a dolga, és mivel én mindenkire hivatala teljes felelősségét ráruháztam, így mindenkinek gondja volt rá, hogy ismerje és elvégezze a maga feladatát.” (Bosco, 2012., 180-181.)

Don Bosco a fenti idézetben még egy dologra felhívja a figyelmünket! A szabályzatok nem az íróasztal számára készülnek, mindenki által elérhető helyen kell lenniük (akár papírformában, akár a gyakran látogatott internetes felületen), mert a mindennapi életünket, számunkra fontos tevékenységeinket érintik. A szabályzatok akkor lesznek minden korosztály számára érthetőek, ha az életkornak megfelelően a fentiekben kívül a nevesített célt is tartalmazzák. Hitelessé akkor válnak, ha a feljebbvaló számára is fontosak, aláírásával hitelesíti őket.

„A szabályokat olyan keretek között állítottam fel, melyek a leginkább megfeleltek a fiatalságnak, és elküldtem a fogalmazványt az érseknek, aki elolvasta, majd másoknak is átadta tanulmányozásra és véleményezésre. Végül megdicsérte és jóváhagyta a szabályzatot...” (Bosco, 2012., 180-181.)

Felhasznált irodalom

Bosco János (2012). Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest

Az öröm napjai

Az óbudaiak közösségi tábora Varbócon

„Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással” (2Tim 4,1) - ez volt az óbudai kápolnaközösség táborának mottója. Ferenc pápa biztatására és a társadalmunkban lépten-nyomon fellelhető és sürgető igényekre válaszolva az evangelizációt választottuk beszélgetéseink témájául.

A Bécsi úti kápolnában a hétköznapiakban egyre többször kapcsolódnak be a különböző kisebb közösségek a szaléziak által szervezett programok háttér munkálataiba, és számos imaalkalmat, kilencedet tartunk az év során, bevonva minden korosztályt és csoportot. Az ebből fakadó öröm sarkallt minket, hogy a tábor központi gondolata az evangélium legyen, a Jó Hír, ami Jézus Krisztus által érkezik közénk. Arra kértük a résztvevőket, hogy ki-ki számoljon be arról, hogyan éli meg ezt az isteni örömet a mindennapokban.

Az első megosztáson Ferenc pápa apostoli buzdítása, *Az Evangélium öröme* alapján, egy nagyon személyes megosztás során kaptunk bevezetőt, hogy milyen forrást jelent a keresztények számára hitünk öröme, hogyan sugározhatjuk ezt környezetünkre, s válhat közösségünk jelle a világban. A rákövetkező napokon pedig egy-egy házaspár osztotta meg velünk saját tapasztalatait arról, hogy kinek, hogyan és milyen formában hirdetik az evangéliumot. A tanúságtételek célja nem a tanítás volt, hanem az, hogy példájuk alapján mások is felismerjék és tudatosítsák életük hasonló eseményeit. Minden résztvevő felidézhetette saját élményeit és remélhetőleg megerősödve térhetett haza. Többek között előkerültek a gyerekkor meghatározó tapasztalatai, a kisközösségek megerősítő és megtartó szerepe, a tanúságtétel a munkahelyen, az evangélium megosztása otthon a családban, példaképeink, hiteles keresztény életutak.

Sokunk számára a legnagyobb élmény a balajti közösség látogatása volt. Molnár Gál Béla diakónus elhozta a balajti cigány oratórium hat felnőtt tagját egy beszélgetésre. Mindnyájan nagyon nagy nyitottsággal, közvetlenséggel és őszinteséggel beszéltek a saját megtérésükről, a közösség megtartó erejéről és mindarról

a fejlődésről, ami családjukban és a falujukban a szalézi jelenlét által Istennek köszönhető.

A tábor végén hálát adtunk a Szentléleknek, hogy az ennyire személyes megosztáson alapuló lelki tartalomhoz adott bátorságot a résztvevőknek és meg tudtuk nyílni egymás előtt. A Gondviselés megtapasztalása, a közösség összetartó ereje, és a befogadás élménye adott újabb lendületet a résztvevőknek.

Nagy örömünkre szolgált, hogy meglátogatt minket Vitális Gábor atya Kazincbarcikáról és Tran Si Nghi Ferenc atya is eljött, hogy kápolnájának tagjaival kötetlen és felszabadult légkörben legyen együtt. Nekik köszönhetően minden nap misében is találkozhattunk az Úrral. Fülöp Tibor személye és gitárja is kicsik és nagyok örömeire szolgált. A gyerekek zsvivaja késő estig betöltötte a tábor nagy tisztását. Nem maradtak el a kézműves foglalkozások, a floorball bajnokság és a társasjáték partik sem, különösen, hogy több nap esett az eső. A környék számos nevezetességében is gyönyörködtünk: meglátogattunk néhány gótikus templomot, az edelényi kastélyt, a rudabányai Bányászai Múzeumot és az aggteleki cseppkőbarlang lenyűgöző csodáit is.

A tábor záró miséje Kazincbarcikán volt. Itt Vitális Gábor atya külön áldást adott a csoportnak a Szent Család kép előtt, hogy utunkat folytatva, egyre inkább tanúságot tudjunk tenni Krisztusról a világban.

Krakkói anzix

Marillai Andreától

Krakkóban gyűltek össze szeptember 19-21. között a mi régiók (Kelet- Közép-európai Régió) koordinátorai, delegátusai és delegátái, hogy az új vezetőt megválasszák. A tartományt Kukuczka Robert szalézi atya, Bángi-Magyar Anna az óbudai csoport vezetője és én képviseltük. A kongresszuson részt vett Noemi Bertola, aki a szalézi munkatársak világszintű koordinátora, Leslye Sandigo FMA és Giuseppe Casti SDB delegátus is.

A háromnapos együttlét a szavazás lebonyolítása mellett jó alkalom volt arra, hogy tapasztalatokat, ötleteket gyűjtsünk és személyes kapcsolatokat építsünk. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy a jövőben erősödjön szaléziságunk lelki értelemben és szervezeten is. A különböző nyelven elmondott közös imák adták azt a lelki alapot, ami a megvalósításhoz erőt ad, ebben különösen nagy élményt jelentett a Szent II. János Pál központban bemutatott szentmise és az Isteni Irgalmasság templomában tett látogatás.

A tartományoknak be kellett mutatniuk, hogy az elmúlt időszakban mi történt náluk, és mire helyezik a fő hangsúlyt. Mi beszámoltunk a jubileumi év közös programjairól, a sikeres gyűjtésekről és a közös pünkösdi és papszentelés előtti imákról. Beszéltünk az előtűnk álló feladatokról és a megoldandó problémákról is. A prezentációk alapján a munkatársi stílus, a formáció és a problémák hasonlósága tekintetében a horvát és a cseh, valamint a szlovák tartománnyal szeretnénk szorosabban fűzni az együttműködést. (Ennek az is az oka, hogy ők jól megközelíthető távolságra vannak és angolul vagy olaszul tudunk kommunikálni, míg ez a lengyel csoportokkal sajnos nehezebben megy.)

Új regionális koordinátornak Stanislaw Veselsky szlovák munkatársat választottuk meg, akit reményünk szerint személyesen is megismerhetek a közeljövőben. A háromgyermekes, angolul, olaszul és németül jól beszélő Stanislaw feladata nem könnyű: kapocsként működni a római központ és az egyes tartományok között, valamint erősíteni a régió belüli tartományok közötti kapcsolatokat. Szeretnénk, ha ezzel több visszajelzést is kapnánk arról, hogy miben tudunk javítani, hogyan tudjuk a szalézi stílust és lelkiséget jobban megélni és a munkatársi hivatást vonzóbbá tenni.

Remélem, az őszi fórumon, november 7-9 között Pélföldszentkeresztben alkalmunk lesz mindezekről részletesen is beszámolni.

P. Pásztor János SDB (1914–1990)

Kis magyar szalézi tartományunk immár megkezdte a második száz évét! Az elmúlt száz év tele volt örömmel, de bánattal, szenvedéssel is.

Ha visszatekintünk az elmúlt évekre, büszkén tekintünk nagyjainkra, akik jobban-rosszban mindig hűségesekek voltak Don Boscóhoz és tartományunkhoz.

Most Don Bosco egy száz évvel ezelőtt született hűséges fiát szeretném bemutatni, aki valóban előttünk járt, mégpedig Pásztor János, volt szalézi tartományfőnököt.

1914-ben született Nyergesújfalun, így természetes, hogy mint kisfiú megismerkedett a Nyergesújfalun működő szaléziakkal. Örömmel látogatta a szalézi oratóriumot, majd, mint középiskolás diák a szaléziak gimnáziumát. Hamar megszerette a szalézi atyákat, különösen a vidám légkör vonzotta az iskolához és ezen keresztül a szerzetesekhez. Csodálta a vidám, gyermekszerető szaléziakat, olyannyira, hogy követni akarta őket. Jelentkezett is, és kérte felvételét a rendbe. Elöljárói észrevették a lelkes fiúban a kibontakozó szalézi hivatást, és így örömmel teljesítették kérését – felvételt nyert a novíciusházba. Jelölt évet közel a szülőhelyéhez, Péli-földszentkeresztben töltötte. 1930. augusztus 6-án tett első fogadalmat, utána különböző szalézi házakban volt felügyelő, majd teológiai tanulmányai elvégzésére ismét Péli-földszentkeresztre tért vissza. 1940. június 23-án szentelték pappá Esztergomban. Pappá szentelése után Pestszentlőrincre, a Szemere-telepi új plébániára került. 1946-ban Pásztor János lett a plébánia első plébánosa. Több rendtársával nagy lelkesedéssel megkezdtek a plébániai élet megszervezését. 1946–47-ben egy tekintélyes nagyságú kultúrházat építettek az egyházközséggel, a fővárostól kapott telken a templom közelében. Főleg a fiatalsággal és ezek vezetésével törődtek sokat. János atya hittant tanított az iskolákban, részt vett az oratóriumi életben. Igen megbecsülték és szerették őt. Az idős hívek még ma is sokat emlegetik és nagyra becsülik.

Pásztor atya áldásos tevékenysége sajnos a szerzetes rendek feloszlásával 1950 nyarán megszűnt. Rendtársaival, Jurányi Ferencel és Szollár Lajossal három évig

még megtúrték Szemere-telepen, de az Állami Egyházügyi Hivatal nyomására kitiltották őt Budapest területéről. Püspöke Kecskemétre helyezte, a volt ferences templomba, ahol húsz évet töltött el. Itt is igyekezett foglalkozni a fiatalokkal és felvenni a kapcsolatot a környéken működő szaléziakkal. Mindig nagy szeretettel fogadta rendtársait. Mint jó szalézi, megszervezte a Szalézi Munkatársak Egyesületét is.

A nyolcvanas évek vége felé remény csillant fel a szerzetesi élet újjászervezésére. Pásztor atya lelkesen kezdte meg a szétszóródott szaléziak látogatását, így nem csoda, hogy 1883-ban, Vámos József tartományfőnök váratlan halála után az előljárók őt találták Vámos atya megfélelő utódjának.

Pásztor atya komolyan vette új feladatát és megkezdte a tartomány újjászervezését. Elérte, hogy Balassagyarmatra, Pestszentlőrincre és Szombathelyre szalézi plébánost nevezzen ki a helyi püspök. Kegyetlenül nehéz volt a kezdés, szinte a semmiből kellett minden újrakezdeni.

1888-ban, amikor már enyhült a helyzet, Kecskemétről ismét a fővárosba került, az újpesti Szent József plébániára.

Nagy öröm volt Pásztor atya számára, hogy 1990-ben, ha rövid időre is, de részt vehetett a szaléziak Egyetemes Káptalanján Rómában. Lelkesen tért haza és még nagyobb elánal szervezte a rend újjáéledését. Ebben az évben ünnepelte aranyemlékjét is. Sajnos, a sok nehéz munka felőrölte egészségét és 1990 őszén

szíve felmondta a szolgálatot, október 10-én elhunyt.

Halála nagy veszteséget jelentett az éppen újjászervezés előtt álló tartomány-nak. Emlékezve személyére, rendtársai ma is hálásan köszönik Pásztor atya emberfeletti munkáját! Az Isten jutalmazza meg érte! Emléke mindig köztünk marad!

Egy kecskeméti munkatárs visszaemlékezése:

„Pásztor János atya, mint szerzetes, Budapestről és környékéről ki volt tiltva, ezért Kecskeméten is szemmel tartották. A hívek bizalmát rövid időn belül elnyerte. A szentmisét mély áhitattal és átéléssel végezte. Gyónatószéke előtt türelmesen vártak, akik nála kerestek és találtak megértést, vigasztalást lelki problémáikra. Néhány év múlva a Szent Miklós templomba került, ahol már szabadban dolgozhatott. Maga köré gyűjtötte a gyerekeket, később hitoktathatott is. A gyerekek gyorsan megszerették. Nyáron kirándulni vitte őket nagyobb fiúk segítségével. Karácsonykor betlehemes játékot tanított be nekik. Ezek az együttlétek mind-mind alkalmasak voltak a szalézi szellem elhintésére.

Készséggel és fáradhatatlanul járta a kórházakat, vitte a Szentséget a betegekhez. Az otthonukban levő betegeket is látogatta, vigasztalta, különösen első péntekes és nagyobb egyházi ünnepek előtt.

Kevés szabad idejében Don Boscót és Savio Domonkost ismertető diafilmek szövegeit fordította olaszról magyarra és eljuttatta a többi hitoktatóknak is. A filmeket a templomban vetítette fiataloknak és időseknek. A vetítéseken mindig nagyon sokan vettek részt.

Nagyon nehéz volt a búcsú, amikor 1988-ban közölte híveivel, hogy Újpestre távozik, mivel akkor már enyhült a politikai helyzet és közelebb akart kerülni rendtársaihoz.”

Papszentelés Indiában

Mivel De Rossi Raja, indiai tamil misszionárius szentelését szülőföldjén rendezték, Ábrahám Béla tartományfőnök atya két rendtárs kiutazásával lehetővé tette a Magyar Tartomány képviselőjét ezen a magasztos ünnepségen.

Mielőtt még közvetlenül a papszentelés eseményeiről írnék, engedj meg, Kedves Olvasó, hogy pár szóval szubjektív képet vázoljak utazásunkról, a mai Indiáról, valamint az ottani szaléziakról. Ez talán azért is időszerű, mivel tíz éve érkezett Magyarországra az első fiatal szalézi missziós szerzetes, s mint tudjuk, tartományunkban lengyel, indiai, vietnami szaléziak működnek együtt a magyar rendtársakkal, munkatársakkal, s mozdítják elő Don Bosco magyarországi művét.

Azért, hogy egy kis képet vázoljak, hol is volt ez, menjünk el gondolatban Dél-Kelet Indiába, ahol Tamilnádu található, az egyike azoknak az államoknak, ahol a legjobban őrzik az indiai kultúrát. Fővárosa Chennai (régiben Madras), itt landoltam először indiai földön. A légkondi csökkenése, és a száriba, mint egyenruhába öltözött alkalmazottak jelenléte figyelmeztetett, hogy megérkeztem a mesés és ezerarcú Indiába. A feliratok nemzeti öntudatot tükröztek: minden felirat felső sora tamilul, középső sora hindiül és csak az alsó sora volt angolul olvasható. Tiruchyba egy propelleres gép vitt minket, amely hatalmasakat hintázott a levegőben, különösen a leszálláskor. Érkezéskor De Rossi bátyjával, Prince-szel fogadott bennünket, s a várakozó tömeg előtt mindkettőnknek virágfüzért nyújtott át, amit nyakunkba is vetünk. 38 fok, a vörös föld porát szállító süvítő szél, kedélyesen és folyamatos dudakoncertet biztosító forgalom, autóriksák, 30-40 évesnek tűnő teherautók és buszok pöfögése is hozzájárult India bemutatkozásához. A tartományfőnökségig tartó utunk során főként négysávos úton mentünk: sehol egy jelzőlámpa, keresztül-kasul közlekedő teherautók, buszok, biciklisták, kocsik, folytonos, de egyáltalán nem méregből fakadó dudakoncert. Az egyik alagútban három fekete kecske fogadott bennünket, de a legjobb az volt, amikor a négysávos úton az egyik sávot szépen tartva, két tehén és egy boci kocogott a forgalommal együtt. A tartományfőnökség mellett félig ledőlt házak, szegény pálmakunyhók is voltak, de az épületben rend, tisztaság, valamint Don

Bosco tamil és európai felirata volt látható, amikor Albert Johnson tartományfőnök atya, néhány rendtárs és alkalmazott fogadott bennünket. Igen kedvesen ők is virágfüzérrel köszöntöttek. Egész ittlé-tünkkor a legszívélyesebb gondoskodásban részesítettek minket, különösen engem, szegény európaiat, aki olykor az eredeti érdekességek és helyi szokások között csak úgy kapkodhattam a fejemet. Nélkülük bizony nem tudom, mi lett volna.

Az indiai Tiruchyból 2014. augusztus 8-án délután 3-kor indultunk Salagala Rajesh atyával Gnana Pragasam De Rossi Raja szalézi missziós diakónus pappá szentelésére. A tartományfőnökségről tehát Maduraiba mentünk, az ország egyik legnagyobb hindu szentélyének városába. Út közben láttuk az elefánt sziklát, amely egy gigantikus, vagy száz méter magas, s talán 2 km hosszú, vörösesbarna színű szikla. Az autópályán is legfeljebb 100-zal érdemes közlekedni, mivel bármikor föltűnhetnek tehének, 30-40-nel közlekedő járművek, vannak hivatalos zebrák villogó lámpával, lekanyarodó utak, s az emberek is ott bandukolgtak az út szélén. Érdekes, hogy általában senki nem lépi túl a 80-90km/h sebességet, mert mindenki tudatában van ezeknek az iratlan szabályoknak.

A szaléziakra Indiában igen sok feladat hárul: működtetnek fizetős kollégiumot, nyomott áras kollégiumot, hetes iskolát, közösség ösztönző szolgálatot, 77 menekülttábor, rehabilitációs drogelvonó intézményt, elterelő intézményt, AIDS által érintett gyerekek intézetét, esti iskolát, gazdasági projekt író irodát, és természetesen plébániákat és iskolákat 3-tól 26 éves korúak számára. Számos önkéntes mellett mintegy több száz regisztrált animátoruk van, és a közeljövőben egy szalézi intézetek számára szóló cserkész-találkozót szerveznek Tanjore-ban a 13-15 évesek számára, ahol 4000-en lesznek.

Maduraiban a szentelés plébániatemplomának neve: Lourdes Shrine, melyet a szaléziak működtetnek. Az udvarán a kapunál díszítésül használt kivágott banánfák fogadtak bennünket, a kapu előtt

hatalmas színes plakát hirdette De Rossi pappá szentelését. Az udvaron gyönyörű lourdes-i barlang kivilágított Szűz Mária szoborral, mellette színpaddal, ahol a szabadtéri miséket végzik. A plébániát egyébként 35 éve kapták meg a szaléziak határozatlan időre. Azóta sokat fejlődött, zarándokhellyé vált, és egy szentségimádási kápolna minden nap, reggeltől estig folyamatosan nyitva áll. Bent egész nap pörögnek a ventilátorok, és a hívek csöndben jönnek-mennek, imádkoznak. Maga a templom egy európai fogalmához képest meglepően színes: lila oszlopok, ledes lámpasorral kiemelt Szűz Mária szobor, a Don Bosco és más szentek szobrainak a nyakában is több virágfüzér lóg, a templom keresztjét is piros ledekkel világítják meg. Mégis az egész itt teljesen természetesnek hat, és beleillik a helyi kultúrába.

A szentelési szentmisét este 6-kor Peter Fernando, éppen nyugdíjba vonuló maduari érsek atya celebrálta. A szentmisén sok szalézi és egyházmegyes pap, mintegy 63-an gyűltek össze, a hívek közül pedig sokan az ének-zenekart alakították. A lelkes és bátor éneklés, zenélés, beszédek mindenkit bevontak az ünnepi hangulatba. A ventilátorok működtek, De Rossi édesapja ünnepi dhotiban elől ült, az asszonyok pedig száriban, piros pöttyel a homlokukon széken ültek, néhányan a földre kuporodtak. A templom zengett, és az egész mise, egy-két rövid angol szakasztól eltekintve, tamil nyelven zajlott. A ministránsok szépen kiöltözve, öltönyben, összeszedetten, áhítatosan szolgáltak az oltárnál. Hozták az igen illatos tömjént, egy hatalmas kancsóból öntötték a vizet, nem spórolt senki semmivel. A tartományfőnök, Albert atya tamilul mondott prédikációját ugyan nem értettük, de ettől függetlenül érezhető volt benne a lelkesedés, a tűz. Az érsek atya vastagon, többszörösen megkenté olajjal a fölszentelt kezeit, majd a cíntrom után bőséges vízzel mosott kezét. A felajánláskor kb. 25-en hoztak föl valamit az oltárhoz az éneklés alatt. Hatalmas, tányér nagyságú ostyát használt alapanyagul az érsek úr. Az úrfelmutatáskor három különböző hangmagasságú gongot

szólaltattak meg. A szentmise elején és végén is szívélyesen köszöntöttek minket, távolról jöttemek, amit viszonyoztam a szentmise végén azzal, hogy a magyar tartomány nevében néhány köszöntő szót szóltam az egybegyűlteknek, De Rossinak és az Úr áldását kívántam mindenkinek. A mise után kiderült, hogy a ministránsok közül többen papok, szaléziak szeretnének lenni, és lelkesen hallgatták azt a pár szót, amit a szombathelyi szaléziáról, Szent Quirinről, Brenner Jánosról mondtam nekik, hiszen De Rossinak az lesz a következő állomáshelye. Jelen volt még Sabu Joseph és James Cheruvathur atya is, magyar tartományunk két indiai missziós papja, akik örvendezve vettek részt az ünnepeken. Este tíz tájban indultunk a Sarugani mellett lévő szalézi házba (Pallitalam), ahol aludni készültünk. A sofőr végig legfeljebb 60-70 km/h végsebességgel hajtott, mivel éjfél tájban is az úton hol egy-egy tehénke, hol pedig, legalább négyszer, birkanyáják és azokat hajtó pásztorok tűntek föl, máskor pedig a hatalmas fekvőrendőrnél vagy az ellenőrzőpontoknál kellett lassítani.

Pallitalamban a hatalmas esti békakonzert után reggel arra ébredtem, hogy gyerekek játszanak az udvaron, mivel egy jókora kollégiumot működtetnek a szaléziak az iskola mellett. Körbe mennek a környéken a pálmakunyhókban, szegénynegyedekben, s aki akar tanulni, annak följánlják ezt a lehetőséget. Ha a szülei támogatják, akkor jöhet, s tanulással kiemelkedhet.

Azt mesélték a környéken, hogy a sokat késő monszun Saruganiban, De Rossi atya szülő falujában, éppen 8-án, De Rossi szentelésének napján mégiscsak megjött, amit az ottani emberek egyfajta mennyei jelnek fogtak föl. De Rossi ugyanis a tizenhatodik, aki a faluból egyházi pályára lépett, a lakosság 98%-a római katolikus vallású.

Alig lehet leírni, hogy De Rossi atya első miséje kapcsán mekkora ünnepet szerveztek. A falubeliek hatalmas dob együttest állítottak ki fiúkból, a lányok pedig tradicionális táncokat táncoltak. A falu bejáratánál külön kaput ácsoltak, és több hatalmas, színes óriásplakát hirdette tamil nyelvű feliratokkal a falu kitörő örömet, hogy új papjuk van. Indiai szokás szerint virágnyaláncot tettek a nyakunkba, tömegével odajöttek hozzánk, mosolyogtak ránk, összetett kézzel köszöntöttek bennünket. A templomban már szólt a zene, és a virágerdővel, girlandokkal, lufikkal földíszített színes templomban kezdetét vette a tamil nyelvű első mise, amit De Rossi előző napi hosszú gyakorlás után végig énekelt. A templomban

12 óriási hangfal juttatta el a hangot a hívőkhöz, kb. 30 pap koncelebrált, és dolgoztak a ventilátorok a nem mindennapi melegben. Legalább egy videókamerás és két fényképész dolgozott egész nap az események rögzítésén. A szép szentmise után már a templomban folytatódott a köszöntések, vagyis De Rossi atya édesapja kiültetett bennünket az új pap mellé, előtte pedig egy szaténruhát terített a vállunkra. Ez volt a kezdet, mert utána még a templomban kb. 20 különféle csoport köszöntötte az új papot. Hasonlóan egy-egy szatén tunikát terítették az újmisési vállára, majd néhány mosolygós fénykép készült a csoportról. Ezután elindultunk a művelődési ház felé, út közben szóltak a dobok, táncoltak a táncosok, és ropogtak a tűzijáték rakéták, miközben egy-egy szent boci békésen legelészve kapcsolódott az ünneplő sokasághoz. A ház előtt szantálfa pöttyöt kaptak a vendégek a homlokukra, majd a színes fényekben villogó, fölplakázott színpadra ültettek bennünket az újmisési mellé, és újabb köszöntések végeláthatatlan sora következett. Sokan mondtak beszédet, mások táncoltak, voltak, akik csak egyszerűen a szaténos köszöntést választották. Több, mint egy óra múlva följánlották, hogy elvisznek minket ebédelni, s jól tettük, hogy éltünk is ezzel a lehetőséggel, mivel a köszöntések összesen kb. két és fél órán át zajlottak. Az ünnepnek megfelelően előtűnk nyitották szét a tányérként szolgáló összehajtott banánfalevelet, amelyen a rizst, szószt, salátát kis kupacokban tálatták. Miután én nem vállalkoztam arra, hogy a helyi szokásnak megfelelően kézzel fogyasszam el az ételt, ezért néhány perc múlva szereztek két kanalat is. A számos felszolgáló csodálkozva szemlélte, hogy miként eszik egy fehér ember kanállal egy banánfa-levelel. Ezután még megtekintettük a De Rossi atya családja által feldíszített családi házat: két kivágott banánfa állt a kapunál, volt egy kókuszpálma-leveles előtér, ahová ki lehet ülni, a ház azonban kőből épült, és működött az elmaradhatatlan mennyezeti ventilátor. A belső homlokzaton Jézus és Mária szíve képek mellett a Szent Családot, Don Bosco képét és De Rossi elhunyt édesanyjának arcképét láthattuk. Hamarosan elérkezett az érzékeny búcsú pillanata: a hosszas kedves búcsúzkodás folyamán kérték, hogy áldjam meg a házat, megmutatták az udvaron lévő mangó, guawa, mozambik (édes, zöld narancs) és kókuszfákat. Végül áldások, köszönések után De Rossi atya egyik testvére segítségével elindultunk a tartományfőnökségi rendházba, ahová az utat négy és fél óra alatt sikerült megtennünk. Madurai közelében ugyanis koromfekete

felhőkből óriási felhőszakadásnak lehetünk részesei. A városban 20-30 cm mély, 50-100 méter hosszú pocsolyákon át vezetett az utunk. Fáradtan, de teli szép élményekkel megérkeztünk, hogy másnap hazafelé indulhassunk.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

A szalézi fiatalok felvilágosító előadásra hívják a lakosságot Libériában.

Egészségügyi kihívás szociális stigmával

A média sok információt terjeszt az Ebola-vírus okozta vérzéses láz áldozatairól Nyugat-Afrikában. Jorge Crisafulli szalézi atya, a Nyugat-Afrikai Szalézi Tartomány tartományfőnöke részletes jelentést küldött a helyzetről a tartományt alkotó országokban (Ghána, Nigéria, Libéria, Sierra Leone), valamint a szaléziak érintettségéről.

A statisztikák azt mutatják, hogy a helyzet Libériában (1386 eset, 754 halálest), valamint Sierra Leonében (1050 eset, 392 halálest) gyorsan romlik. Nigériában úgy tűnik, hogy a járvány ellenőrzés alatt áll (16 eset, 12 megerősített és 5 halálest). Ghána az egyetlen ország a tartományban, amely hivatalosan „ebola mentes”.

A WHO közlései szerint akár húsz ezer ember lehet megfertőzve a vírussal. Aggodalomra ad okot, hogy a járvány kirobanásakor ott dolgozó egészségügyi dolgozók közül 240-en már megkapták a betegséget, és közülük több mint 120 meg is halt.

A számok alábecsülik a helyzetet, és nem adnak reális képet: a valós számok bizto-

san nagyobbak. Sokan nem jelentik a haláleseteket és otthon tartják a halottakat, hogy maguk temessék el őket, ami bizonyítottan rendkívül veszélyes. A halálos áldozatok száma folyamatosan növekedik, mert sokan meghalnak kezelés hiányában más betegségekben, amelyek nem kapcsolódnak a járványhoz.

Az ebola járvány nem csak egy egészségügyi kihívás, de mély és súlyos gazdasági, politikai és társadalmi következményei vannak. Számos üzlet és a piacok zárva tartanak. A termékek árai felszöktek, különösen az alapvető élelmiszerek és fertőtlenítő szereké, amelyeknek szükségében vannak. Az országhatárok zárva vannak, a légitársaságok leállították a közlekedést az érintett országokkal. A nagy cégek bezárták kirendeltségeiket és visszavonták a személyzetet. A bűnözés növekszik, egyre nehezebb fenntartani a rendet és a fegyelmet.

Számos kórház és klinika bezárt, mivel az orvosok és a nővérek vonakodnak jelentkezni a munkára, mert félnek a fertőzéstől. Az emberek nem jelentik az új eseteket a társadalom megbélyegzése

miatt. Az elszigeteltség érzése növekszik. A szaléziak minden országban ott maradtak, közel a néphez. Tartományi és nemzeti munkacsoportok jöttek létre, hogy koordinálják a katasztrófa-elhárítási erőfeszítéseket. Ezek a beavatkozások az oktatásra, a megelőzésre összpontosítanak és a konkrét intézkedésekre a következők szerint:

- Ghána: a fő hangsúly a megelőzésen van. Párbeszédben az Egészségügyi Minisztériummal a Don Bosco Ifjúsági Hálózat (DBYN) és a helyi civil szervezetek országos megelőzési kampányt szerveznek, videók és hangfelvételek segítségével oktatják az embereket, matricákat, táblákat, szöveges üzeneteket stb. is felhasználva erre a célra.

- Nigéria: A szaléziak arra összpontosítanak, hogy figyelemfelkeltő oktatási programokat vezessenek be Lagosban, hogy megakadályozzák a betegség terjedését.

- Libéria: a helyzet nagyon komolyra fordult. Korlátozták a gyülekezést, és az emberek mozgásának akadályozása megkönnyíti az erőfeszítéseket. Az embereknek élelmiszerre és egészségügyi anyagokra van szükségük. A szaléziak egy programot szerveztek, amely során több mint 500 családot elláttak élelmiszerrel és egészségügyi anyagokkal (klór, fertőtlenítők, védőfelszerelés, stb.). A fiatalok felvilágosító akciókat szerveznek a lakosság számára.

- Sierra Leone: a helyzet tovább romlik. A kormány arra kérte a szaléziákat, hogy viseljék gondját az egyre több árvának. A gyermekvédelmi központban előkészületeket tettek, hogy átmenetileg befogadjanak 120 gyermeket, akiket érint az ebola járvány. A szaléziak végzik a regisztrálást, konzultálva az UNICEF és az Egészségügyi Minisztérium szerveivel. Az Orvosok Határok Nélkül szervezet emberei együttműködnek a gyerekek szűrésénél. A központban többek között nemformális oktatást, tanácsadást, rehabilitációs zene, sport, és játékterápiát vezetnek. A program fő célja, hogy azonnali támogatást kínáljanak fel és egyesítsék a gyerekeket a családjikkal. A Szalézi Család tagjai is napról-napra részt vállalnak a központ irányításában.

Jorge atya ezzel zárja jelentését: „Nagyon hálásak vagyunk mindazoknak, akik kimutatták, hogy aggódnak értünk és az emberekért ezekben a nehéz időkben, különösen a mi missziós irodánk, egyes tartományok és szaléziak, egyéni barátok és jötevők, akik felajánlották támogatásukat és konkrét segítséget nyújtottak.”

ANS – Ashaiman/Szaléziak.HU

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Varbói kiruccanás a kalandparkba

– Július 24-én, Árpád-házi Szent Kinga napján, hatalmas kaland várt a kazincbarcikai plébánia és a kurityáni lakóotthon fiataljaira. Mintegy harmincan ugyanis Varbóra kirándultunk a kalandparkba.

Csütörtök délelőtt mindazok, akik részt vettek ezen a kiruccanáson, 11 óra körül gyülekeztek az Avilai Szent Teréz plébániatemplom előtt, majd János atya szentmisét mutatott be a kalandoroknak. A mise meghitt csendben, néhol a capella énekekkel zajlott. A szentmise után közösen elindultunk az autóbusz felé, amit sikerült nem lekésni.

Az utazás nem tartott túl sokáig, hamar ott voltunk Varbón, a végállomáson. De onnan kicsit izgalmas túra vette kezdetét a kalandpark felé, aminek nem tudtuk, hol a pontos helye, de szerencsére megtaláltuk. Majdnem mindenki ment az akadálypályán, kitapasztalva annak minden csínját-bínját: leküzdtek félelmüket, megtartották egyensúlyukat, ugráltak egyik fáról a másikra, átesúsztak a magasban levő acélhuzalon. Végül mindenki épségben befejezte életének egyik legizgalmasabb erőpróbáját.

Ezek után János atya két hatalmas dinynyével lepte meg a társaságot, valamint villámkérdéseivel. Az idő rohamosan telt, mi nem figyeltük, s majdnem lekésztük a buszt. Körülbelül tíz percünk volt arra, hogy leérjünk a buszhoz, ahonnan fél óra alatt értünk a kalandparkba. Kicsit szaladtunk, meneteltünk, biztattuk egymást, de a busz megvárta. Elpilledve utaztunk hazafelé, miközben mindenki a napélményein elmélkedett. Reméljük lesz ennek még folytatása.

Fekete Csaba

Karitász tábor – Augusztus első hétfőjén immár hatodik alkalommal foglaltuk el az Egri Karitász Központban kialakított táborhelyet. A mintegy negyvenfős csapatban nagyrészt olyan 8-14 éves fiatalok kaptak helyet, akiknek ez volt talán az egyetlen igazi nyári programja.

A célunk – a kikapcsolódáson kívül – önmagunk és egymás megismerése, valamint a közös lelki fejlődés volt a keresztény szeretet szellemében, illetve a közösségfejlesztés segítségével a meglévő és új barátságok elmélyítése.

A tábor vezetésével karitászvezetőnk, Andrásfalvy János atya Jani Áron fiatal szalézit bízta meg, akinek Kirner Gábor testvér, két szalézi jelölt, két gimnazista animátor és négy felnőtt segítette öt napon keresztül. Az animátorok a programok szervezésében és lebonyolításában vettek részt, a felnőttek a háttér munkát biztosították.

Letették a sportcsarnok alapkövét Kazincbarcikán

A városban két oktatási intézményt is fenntartó Don Bosco Szalézi Társasága jóvoltából épülő sportcsarnok alapkövét augusztus 31-én helyezték el a Szent Család templom melletti telken.

A kormány április 2-i határozatával közel egymilliárd forinttal támogatja a szalézi rend eddigi legnagyobb magyarországi beruházását. A rend eredetileg a 250 millió forint külföldi adományból a fenntartásában lévő két kazincbarcikai középiskola számára tervezett tornatermet építeni, viszont ezzel a támogatással az 5140 négyzetméteres telken regionális sportközpont épülhet, amely a diákok testnevelési óráin kívül lehetőséget biztosít majd a helyi sportrendezvények mellett nemzetközi sportmérkőzések, sőt, akár színházi előadások és koncertek lebonyolítására is.

A sportcsarnok alapkövét Tállai András, a Nemzetgazdasági Minisztérium miniszterhelyettese, parlamenti államtitkár, Demeter Zoltán, a térség országgyűlési képviselője és Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök helyezte el.

Eger – Karitász tábor

tották.

Reggelente a zenészek a koránkelők közreműködésével együtt ébresztették a még alvókat. A reggeli után következett a napindító imádság, melyet délelőttönként csoportfoglalkozások követtek. A finom ebéd után többször volt lehetőség szabadon választható programra is: játék, foci, tollaslabda, kézművesség. Mindenki érdeklődésének megfelelően válogathatott a felajánlott lehetőségek közül. Vacsora után vetélkedők és bans színesítette a tábor életét. A napzáró beszélgetés és esti ima után fáradtan, de jókedvűen tértünk nyugovóra.

Három alkalommal vettünk részt szentmisén, melyeket gitáros énekekkel tettünk még szebbé, Savio Domonkos és Vitális Gábor atyák gondolatai segítségével pedig lelkünk mélyére tekinthettünk. Voltunk a bazilikában, ellátogattunk a „Szemfényvesztőbe”, ahol megtapasztalhattuk, milyen a vakok élete, betekintést kaptunk a Szent István Rádió munkájába, strandoltunk és utolsó este ellátogattunk a Don Bosco Nővérekhez, ahol a helyi animátorok szeretettel fogadtak és játékos vetélkedőt szerveztek számunkra. A nagy melegben nem maradt el a jégkása, a dinnye és a fagyis sem.

Gyorsan elrepült az öt nap, amit szeretetben, egyetértésben töltöttünk el. Hála érte Istennek! Köszönet a szervezőknek és minden segítőknek, akik a remek programokról gondoskodtak, fáradságot nem ismerve tartalmas időtöltést és töretlen jókedvet biztosítottak a táborlakók számára!

Bóna Judit, Jani Áron SDB

Szalézi részvétel a KATTÁRS-on –
A kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Középiskola és Kollégium, valamint a gyakorlati képzést biz-

Pro Urbe Kazincbarcika-díj Petróczi Gábornak

Kazincbarcika Város Önkormányzati Képviselő-testülete 2014. augusztus 20-án Pro Urbe Kazincbarcika díjat adományozott Petróczi Gábornak, a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium igazgatójának. A kitüntetést a város oktatási életében kifejtett több évtizedes tevékenységéért kapta. A méltatás értékelte az iskolaügyben kifejtett tevékenységét.

Petróczi Gábor 1955-ben született Budapesten, 1973-ban érettségizett a kazincbarcikai egykori Ságvári Endre, most Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban, 1979-ben szerzett diplomát a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem matematika-fizika szakán. 1983-ban tért vissza az alma materbe mint középiskolai tanár. Szorosan kötődik a pedagógus pályához, ezzel együtt anyaiskolájához. 1994 óta az intézmény igazgatója. Az elismerést Szitka Péter polgármestertől vehette át.

tosító Szalézi Művek Kft. is részese lehetett a Miskolcon szeptember 13-án Katolikus Társadalmi Napok címmel megrendezett programsorozatnak. A szervezők célja a vidám, tartalmas együttlét mellett

az volt, hogy felhívják a figyelmet az aktuális társadalmi problémákra. Ennek jegyében készült el az iskola pavilonja, ahol megmutathattuk, hogyan szolgálja intézményünk színvonalas oktatással, cigánypasztorációval elsősorban a hátrányos helyzetű gyerekek társadalmi beilleszkedését, munkaerő-piaci esélyeik javítását. Kővári László igazgató és Fehér Béla igazgatóhelyettes több kollégával együtt kora reggeltől szervezték a sikeres résztvételt. A zuhogó esővel dacolva gitárjátékkal és énekekkel igyekeztek diákjaink felkelteni a látogatók érdeklődését, akik megtekinthették a szakmákat bemutató kiállítást, kipróbálhatták a 3D-s hegesztő szimulátort, képet kaphattak a személyes beszélgetések mellett nyomdánk működéséről, nyomtatványainkból az elméleti és gyakorlati oktatás által nyújtott lehetőségekről. A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium animátorai az információs pultok működésében segítettek. Segítségünkre voltak még a budapesti központból érkező B. Varga Judit és Czuczor András is.

A késő délutáni órákban iskolánk diák-

Miskolc – Szalézi sátor a KATTÁRS-on

nus igazgatóhelyettese, Molnár-Gál Béla és Vitális Gábor, szalézi tartományi vikárius és kazincbarcikai plébános kerekasztal-beszélgetésben osztotta meg gondolatait, tapasztalatait arról, hogyan nyújthatunk segítő kezet a cigányságnak.

Kavalyeczné Juhász Krisztina

NYERGESÚJFALU

„Ötnapos” tábor – A kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola és a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola testvériskolai kapcsolatának fejlesztése új fejezetéhez érkezett, amikor augusztus 7-11 között a sikeres TÁMOP pályázatnak köszönhetően ötnapos táborban vehetett részt 40-40 diák, kísérő tanáraikkal együtt a balatonkenesei Part Üdülőben.

Ennek keretében a táborozó diákok ismeretét kaptak a Balatonról, a Balaton környéki nevezetességekről. Így kirándulhattak a Soós-hegyen levő kilátóba, a Soós emlékoszlopnál adóztak a költő emlékének és megtekintették a katonai temetőt. Szombat a nagy kiruccanások napja volt: Tihany és Balatonfüred volt az úti cél. Az ehhez köthető sétahajózáson is a legtöbb fiatal most vett részt először.

A közösségépítést segíthették a balatoni fürdőzések, a különböző játékok szárazon és vízen, a vetélkedők, amelyeken vegyes csapatok mérték össze erejüket.

A kézműves foglalkozások kínáltak többféle, érdekes tennivalót: pohárfestés, bőrözés, 3D-s képeslapkészítés, stb.

A lelki élet vezetésében Márkus Zoltán atya segített, amikor is a ferences ház udvarán szabadtéri szentmisén vett részt a csoport, illetve tartotta az esti jóéjszakákat.

Ez az öt nap a további ismerkedést, barátkozást is segítette diákok és felnőttek között egyaránt.

Több diák a pályázaton nyert anyagi segítség nélkül talán soha nem jutott volna el azokra a helyekre, ahol jártunk, irányítottan soha nem ismert volna meg nevezetességeket, nem jutott volna olyan információkhoz, ismeretekhez, melyekből

Újpest-Megyer – Nyári tábor Péliföldszentkereszten

építkezhet.

Lux Ambrus

ÚJPEST-MEGYER

Nyári tábor Pélin – Az újpesti animátorok és Lytton atya idén is elvitték a gyerekeket táborozni Péliföldszentkeresztre augusztus elején. Mintegy 40 fővel indult el a társaság az Árpád hídról. A tábor témája, „A hősök köztünk járnak” lett, amit még Rajesh atya és az animátorok találtak ki. A hét során minden nap várt a gyerekekre valamilyen feladat, amivel plusz pontokhoz juttathatták a csapataikat. Emellett naponta hallhattak elmélkedéseket a nem mindennapi hősről és a hőssé válásról Lytton atyától. A tábor második felében esőre fordult az idő, így kétszer is befogadta a táborozókat a Szalézi-Irinyi Középiskola Nyergesújfalun. Az esős időre is fel voltak készülve a szervezők. A gyerekek választhattak a kézműves-, a színjátszó- és a sport műhelyek közül. A tábort végül a szokásos gála műsor zárta, amire a szülőket is meghívták, hogy lássák az előadásokat, amivel a csapatok készültek. A versenyt idén a kék csapat nyerte. Megkérdeztem az egyik animátort, Bogdányi Judittot is, hogy szerinte sike-

resen záródott-e a tábor. „Igen, a gyerekeknek tetszett és ez érdekel mindenkit!”- hangzott a válasz. A gyerekek nagy örömmel látták viszont Claudius atyát és Gorbit is a táborban.

Az áldozatos munka meghozta gyümölcsét. A gyerekek nem csak jól érezték magukat, hanem lelki tartalmakban és barátságokkal gazdagodva térhettek haza.

Papp Éva

ALBERTFALVA

sikerek – Albertfalvi Csillagtábor – Augusztus utolsó hetét Albertfalván ismét a Csillagtábor tetté színessé. Az idei napközis tábor hétfőtől péntekig tartott, melynek témája a „Korai népek” volt. Idén is minden reggel a templomban kezdtük napunkat, ahol a reggeli ima után egy történelem-filozófus, Laciszottelez néhol érdekes, de végül mindig pontos fordításának köszönhetően minden nap egy-egy nép életével ismerkedhettünk meg, s tanulhattunk valami érdekeset róluk. A táborunk során elmentünk a Kopaszi gátra, meglátogattuk a martonvásári Brunszvik-kastélyparkot, a szomszédos Kelenvölgyet, a szívünkhöz oly közelálló Don

Albertfalva – Csillagtábor

Lukács Móric-díj Messné Mezey Klárának

Hárman vehették át Balog Zoltántól, az emberei erőforrások miniszterétől szeptember 16-án Budapesten a Lukács Móric-díjat, közöttük Messné Mezey Klára (középen), Klári néni, sokak által ismert, tisztelt és szeretett pécsi szalézi munkatárs.

A díjjal a közösség-szervezés területén végzett kiemelkedő teljesítményeket nyújtó magánszemélyeket és civil szervezeteket ismerik el.

Messné Mezey Klára a Pécsi Székesegyházi Plébánia karitászcsoportjának vezetőjeként az idősek, betegek és a gyermekek érdekében végzett áldozatos és önkéntes munkája elismeréseként kapta a kitüntetést.

Balog Zoltán a díjak átadásakor hangsúlyozta: a szegények gondozása, a másokért való tenni akarás kultúrája több ezer éves múltra tekint vissza és elsősorban a vallási közösségek sajátja. Az, hogy vannak olyanok, akik képesek másoknak a nehéz időkben is segíteni, azt jelzi, hogy a civilségnek is vannak olyan ősi formái, amelyekből érdemes tanulni.

Bosco iskolát (nehogy elfelejtsék a gyerekek) és a kimaradhatatlan Kamaraerdőt is. Ezeken a helyszíneken rengeteg játék, akadályverseny és program várt a fiatalokra.

A tábor különös érdekessége volt, hogy minden eddigi évet meghaladó létszámban voltak jelen a gyermekek. A tavalyi létszám napi maximum 60 fő volt, idén pedig már az első nap 75 gyerek jött el! A táborunkra jellemzően a gyermekek száma ingadozhatott, ennek köszönhetően végül 96 gyermek fordult meg a táborunkban, ami beszédes adat. Nagy öröm, hogy nem csak a plébánia családjából érkeztek a résztvevők, hanem környékbeli, nem vallásos fiatalokat is sikerült megszólítani.

Hálás köszönettel gondolunk mindenkire, aki anyagi vagy egyéb úton segített abban, hogy ez a remek tábor a gyermekek számára teljesen ingyenes legyen. Hálával emlékezünk Hollai Antal atyánkra, aki áldozatos, csendes munkájával éveken keresztül segítette az albertfalvi animátorok csapatát. Nélküle nem tartanánk itt...

Fejes Miklós

PÉCS

Pécsi hírek — Megkezdődött az új tanév, és mi még mindig „hajléktalanul” folytattuk a májusban megkezdett munkánkat a Néri Szent Fülöp iskolában, ahol ismét örömmel fogadtak bennünket. De azért nem hagytunk fel a helykereséssel. A Karitászcsoport új igazgatója – akihez a püspök atya irányított bennünket – beajánlott minket Kövesi Ferenc atyához, aki nem csak a gyárvárosi templom plébánosa, hanem befogadó iskolánk egyházi irányítója is. Elmondtuk neki, hogy mi elsősorban helyet szeretnénk, ő pedig azt, hogy elvárja tőlünk, hogy továbbra is járjunk napközizni a Néri Szent Fülöp iskolába, de szeretne a plébánián kialakítani egy karitászcsoportot. Első feladatunk az lenne, hogy a gyermekmiserelőtt, szombat délutánonként játszóházat szervezzünk, így a szentmisére csalogathatnánk a gyerekeket. Íme, az új oratórium! A későbbiekben plakátokkal, szórólapokkal feltárhathatjuk a templom látogatói előtt,

hogy milyen munkához kérnénk segítséget, és toborozzunk embereket. Ennek fejében kapunk egy kisebb termet, amelyikben imádkozhatunk, beszélgethetünk, tervezhetünk a csoport tagjaival, vagy akár a régi napköziseinket is fogadhatjuk. Megnézhetjük leendő helyünket is, amit pillanatnyilag még raktárnak használnak, de hamarosan birtokba vehetjük. Gyereprogramokhoz pedig használhatjuk a közösségi termet.

Tehát feladat van bőven, az új otthonunk is alakul. Segítsen bennünket a Jóisten, hogy eleget tudjunk tenni az elvárásnak!

Mezey Klára

ÓBUDA

Üsszerogás az imaságban — Az imának közösségformáló, összetartó ereje van – ezt sokszor érezzük, mégis hamar elfelejtjük. Szerencsére, időről időre maguk az alkalmak kínálják a lelki egység megtapasztalásának ezt a lehetőségét. Lytton és De Rossi pappá szentelésének hírére határozta el az óbudai szalézi munkatársi közösség, hogy közös imával készülünk ezekre az egész Szalézi Család életében is fontos eseményekre.

A szalézi gyakorlatban jól ismert kilenced adta a keretet, a megszokottól eltérő formában. A szerzetesekkel közösen szentségimádáson vettünk részt, ez alatt minden nap más munkatárs vezette az imát, így a személyiségek különbözősége az imaformák változatosságában is megmutatkozott. A lényeg és a középpont azonban mindig ugyanaz marad: Jézus Krisztus jelenvalósága az Oltárizsentségben. Ennek örömét találtuk meg estéről estére. Mindenkinek valamilyen áldozatot kellett ezert hoznia – kinek az otthon maradó gyerekekre vigyázót keresni, kinek a kényelmét legyőzni, kinek összeállítani az elmélkedést, de a nehézségek nem jelenthettek akadályt. Az imát a szentelés előtt állókért ajánlottuk fel, és hisszük, hogy papi szolgálatukhoz az Úr megadja az erőt, közben hálások vagyunk azért a sok jóért is, amit az ima által mi kaptunk. Külön öröm, hogy szerte az országban a többi munkatársi csoport is valamilyen formában bekapcsolódott az imafelajánlásba.

Marillai Andrea

Nyári Oratórium — A nyári oratórium második turnusát a hagyományainkhoz híven idén is augusztus utolsó hetében, 25–29. között tartottuk. A közel 180 fős tábor témája volt ezen a héten a társainkkal való jó cselekedetek, az odafigyelés a környezetünkre. A gyerekek minden nap különböző végtagokra és érzékszervekre koncentrálnak, gyarapodtak a segítő-

készségben. Hétfőn a megnyitó után csoportos beszélgetések következtek, műhelyek, szabad foglalkozás, majd ebéd után a kisebbek métamérkőzésen, a nagyobbak pedig egy erdei számháború keretei közt mérték össze ügyességüket. A keddi, kirándulós napon Esztergomba látogattunk el, ahol egy izgalmas, csapatépítő kalandjátékon keresztül ismertük meg a város szebbnél szebb helyszíneit. A szerda délelőtti sportmérkőzések után egy különleges trabant-bemutatóban volt részünk, majd a tábori nap vége után megkezdődött a zenés-táncos „kakaóest” a szülőkkel együtt. Csütörtökön, bár a tervezett strandolás az időjárás miatt elmaradt, a nap mégis aktívan és eseménydúsán telt.

A záró szentmisében együtt imádkoztunk szüleinkért, a szaléziakért, a velünk foglalkozó fiatalokért, akik a nyári szabadságukból egy hetet nekünk ajándékoztak, de imádkoztunk táborunk jövevőiért is, akik komoly anyagi áldozatot vállaltak azért, hogy minél többen itt lehessenek. A pénteki nap délelőtti az utolsó csoportbeszélgetés után szentmisével ért véget, a délután pedig a felkészülésről szólt a zárórestre. A műsor nagyon változatos volt és mint mindig, idén is fergeteges hangulatban zártuk a nyarat!

SZOMBATHELY

Szent Kvirin püspök a karneválon
– Augusztus 20–24., négy nap, 25 helyszín, 250 program, utcán kigyózó vendégek tízezrei – így jellemezhetném röviden a maga nemében Közép-Európa legnagyobb ilyenfajta rendezvényének, az immár tizenötödik alkalommal megszervezett Savaria Történelmi Karneválnak ideai történéseit. Ittlétünk egy nagy álma valósult meg jelentős külső segítség útján azzal, hogy egyrészt templomunk védőszentjéről, Szent Kvirin vértanú püspök-

Óbuda – Nyári napközi oratórium második turnus

ról írt, és egyszer már májusban, hazai környezetben előadott 45 perces színdarabunkkal kiléphetünk a város (a világ) elé, másrészt, hogy ezzel bekerülhettünk a nagy esemény programjába, még hozzá a gálanapon, a vasárnap esti belvárosi színpadon.

A Németh Gergely-Horváth László párosunk által színpadra vitt mű, miközben egy korabeli pannon-keresztény hitvalló hiteles élettörténetet jeleníti meg, számos mélyenszántó gondolattal, meditálni való értékkel és időszerű üzenettel gazdagítja korunk emberét. Az előadáson közel negyven oratorista gyermek, fiatal és felnőtt hívünk játszott korabeli, autentikus jelmezben a szépszájú közönség előtt. 1700 évet hidaltunk át, de a vértanúságot és záróüzenetet közvetítő zárójelenet a maga méltóságteljes csöndjével itt és most teremtett egyfajta katartikus hatást. Ezen az estén visszavezettük a városba Savaria hős keresztény vértanújá-

nak alakját és tiszteletét. Folytatása következik.

P.Csány Péter SDB

EGER

az Eszterházy Károly Főiskola és az Egri Hittudományi Főiskola elsőéves hallgatóinak valódi támasza, otthona lett a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium. Ehhez még jobban hozzásegített, hogy szeptember 2–4. között egy háromnapos kirándulást tettünk Markazra Elvi nővérrel. Nagyon jó lehetőség volt ez számunkra egy kötetlen, barátságos, szabad ismerkedésre.

Megérkezve a markazi szállásunkra mindenki otthon érezhette magát, előbb a szobákban, majd a konyhában is, mivel az első csapatépítő feladat a közös főzés volt, amiből mindenki maradéktalanul és lelkesen vette ki a részét. Majd az étkezés utáni vidám játékok, és bemutatkozások hoztak bennünket egyre közelebb egymáshoz. Természetesen a közös ima sem hiányzott. A kirándulás a Kékestetőre lett köztünk a valódi kovász. Mondhatom, összeszokott „team” lettünk, de ami még fontosabb: valódi odafigyelő, baráti, szerető közösséggé értünk. Úgy gondolom, mindenki kiválóan érezte magát, és többször is megtapasztalhatta azt a csodálatos érzést, amikor tudja, hogy elfogadják és önmagáért szeretik, odafigyelnek a véleményére, vagy a nehézségeire. Összességében e néhány nap alatt sikerült életre szóló barátságok magjait elültetnünk, és csíráit nevelgetnünk és egy olyan társaságot létrehozni, amitől úgy érezhetjük majd, hogy „haza megyünk” a Koliba.

Soós Fanni

Szombathely – Szalézi színdarab a Savaria Történelmi Karneválon

Felújítás

Pé liföldszentkereszt újjászületett

Bizonyára emlékezetes marad az idei őszi búcsú mindenki számára, aki ott volt szeptember 14-én Pé liföldszentkeresztben, amikor Székely János püspök atya megáldotta a felújított kegytemplomot, amelyet a munkálatok miatt hosszú hónapokig hiányoltak a hívők.

A templom visszanyerte eredeti szépségét, sokkal világosabb, levegősebb lett, és habár megnövelték a padosorok számát és a Vendel-kápolnában is ültek, az ünnepi alkalomra mégis sokaknak csak állóhely jutott.

– Amikor elérkezett a templom újabb felújításának az ideje, jó volt megtapasztalni a sok együttműködési készséget, nyitott szíveket, és jó volt, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma Egyházi, Nemzetiségi és Civil Társadalmi Kapcsolatokért Felelős Államtitkárságában most partnerre talált a szalézi gondolat: Pé liföldszentkereszt felújítása – hangsúlyozta Ábrahám Béla tartományfőnök.

Hegy László, egyházi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár kiemelte, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériumában fontosnak tartották, hogy ez a hely megújuljon, megszépüljön, ezért nemzeti és uniós forrásból is áldoztak rá. Elmondta, hogy a kormány nem csak azért támogatja az ilyen és hasonló építkezéseket, hogy valamiféle múltbeli elégtételt szolgáltatson azért, mert a korábbi hatalom elvette a rendtől jogos tulajdonát, hanem sokkal inkább a jövőbe tekintve érzik fontosnak, mert szükség van az olyan helyekre, ahol ég és föld összeér, ahol a világ zajától elvonulva megnyugvást talál az ember, és ebben a csöndben meghallhatja a lélek szavát. Az ilyen helyeken a kereszt alatt olyan közösségek épülnek és élnek, amelyek marandó, örök, kipróbált, hiteles értékek alapján szerveződnek. Ezekre a közösségekre elengedhetetlenül szüksége van Magyarországon újjáépítésének, a társadalom újjászervezésének a munkájában, és a szaléziak nem csak Pé liföldszentkeresztben tesznek tanúbizonyságot arról, hogy ez jól megy nekik.

Völner Pál országgyűlési képviselő a templom megújulásának segítője, aktív részese, a megáldáson is jelen volt. A megújult, megszépült, ünnepi díszbe öltözött templom mellett megemléltette a szaléziak megújult iskoláit is, hiszen a templom és az iskola fontosságát a költő nyomán valamennyien ismerjük. Szerinte mindez akkor nyer értelmet, ha nem csak tárgyakban és épületekben újulunk meg, hanem mi magunk, emberek, hívők is napról napra meg tudunk újulni, és nem csak azt várjuk el, hogy

papjaink, előljáróink, tanáraink, főnökeink legyenek jobbak, hanem ez az igényes környezet arra inspirál, hogy mi magunk is részesei legyünk ennek a megújulásnak. Kiemelte a vasárnapi lelki töltekezés fontosságát, mert ez segít abban, hogy szeretet-

Szent Kereszt Templom belső felújítása

Kedvezményezett:

Szalézi Rendház
2533 Bajót, Pé liföldszentkereszt

Kivitelezés ideje:

2013.11.29.-2014.09.15.

Az Európai Unió és
a Magyar Köztársaság Kormánya által
az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program
keretében nyújtott támogatás összege:

19.445.881 Ft (61.815 Euro)

Kivitelező: CREO-Team Kft.

Műszaki ellenőr: Burits Oktávián

ÚJ MAGYARORSZÁG
VIDÉKFEJLESZTÉSI PROGRAM
2007-2013

Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap:
a vidéki területekbe beruházó Európa

www.umvp.eu

 De Rossi Raja
pappá szentelése

**Szalézi Part
Fesztivál 2014
Balatonkenese**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4900 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: Boldog Sándor István szobra Szolnokon
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.